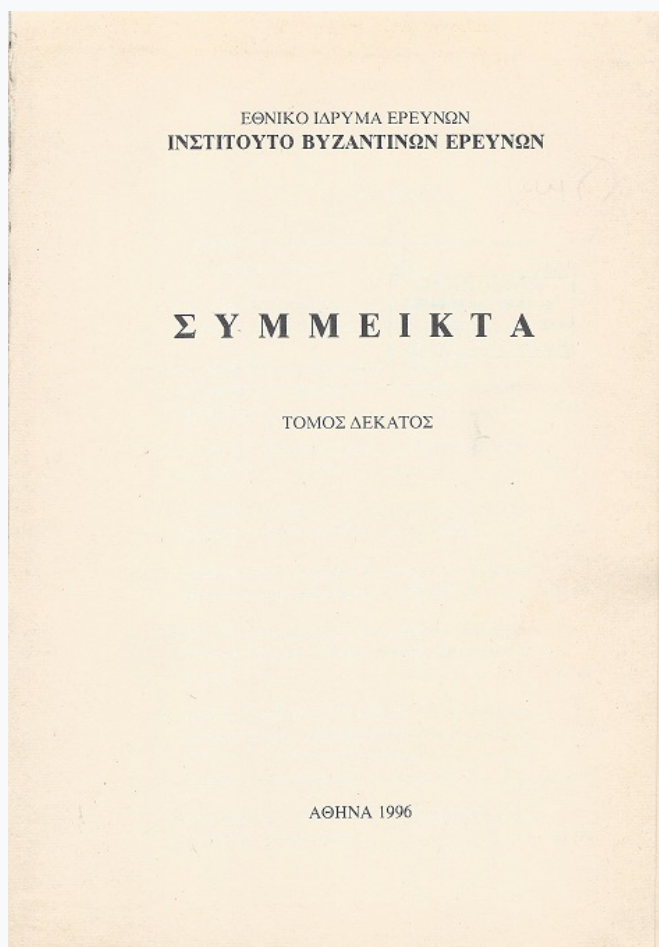

Byzantina Symmeikta

Vol 10 (1996)

SYMMEIKTA 10

Η «Εικονοκλαστική» NOTITIA 3 και το λατινικό της πρότυπο

Ελεωνόρα ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ-ΓΑΛΑΚΗ

doi: [10.12681/byzsym.806](https://doi.org/10.12681/byzsym.806)

Copyright © 2014, Ελεωνόρα ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ-ΓΑΛΑΚΗ

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ-ΓΑΛΑΚΗ Ε. (1996). Η «Εικονοκλαστική» NOTITIA 3 και το λατινικό της πρότυπο. *Byzantina Symmeikta*, 10, 35–73. <https://doi.org/10.12681/byzsym.806>

ΕΛΕΩΝΟΡΑ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ-ΓΑΛΑΚΗ

Η «ΕΙΚΟΝΟΚΛΑΣΤΙΚΗ» ΝΟΤΙΤΙΑ 3 ΚΑΙ ΤΟ ΛΑΤΙΝΙΚΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΤΗΣ

Σε ένα γνωστό χωρίο που αναφέρεται στο έτος 724/725, η Χρονογραφία του Θεοφάνη μνημονεύει τη σθεναρή αντίδραση του πάπα Γρηγορίου Β' (715-731), όταν ο αυτοκράτορας Λέων Γ' προσπάθησε να επιβάλει την εικονομαχική πολιτική στη Ρώμη¹. Στην άκαμπτη στάση που ακολούθησε και ο επόμενος πάπας Ρώμης Γρηγόριος Γ' (731-741)², ο αυτοκράτορας, ασκώντας το φυσικό δικαίωμα να επεμβαίνει στα ζητήματα εσωτερικής οργάνωσης της εκκλησίας³, απάντησε με μία έντυπωσιακή ενέργεια: *ἐπὶ πλείον ἐκμανεῖς* υπήγαγε στο Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως (732)⁴ τὸ Ἰλλυρικό, αφαιρώντας το ὀριστικά ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴ δικαιοδοσία τῆς

1. ΘΕΟΦΑΝΗΣ (ἔκδ. DE BOOR), 404. Λατινικὲς καὶ ἑλληνικὲς πηγὲς ἀναφέρουν τὸ γεγονός· βλ. Ilse ROCHOW, *Byzanz im 8. Jahrhundert in der Sicht des Theophanes: Quellenkritisch-historischer Kommentar zu den Jahren 715-813*, BBA 57, Βερολίνο 1991, 112-113.

2. ΘΕΟΦΑΝΗΣ, 409· *Liber Pontificalis*, τόμ. I, 403, ἔκδ. L. DUCHESNE, Bibliothèque des Écoles françaises d'Athènes et de Rome, Παρίσι 1886, ἀνατ. 1955.

3. L. BRÉHIER, *Le monde byzantin II. Les institutions de l'empire byzantin*, Παρίσι 1970, 350.

4. ΘΕΟΦΑΝΗΣ, 410· βλ. M. A. ANASTOS, The Transfer of Illyricum, Calabria and Sicily to the Jurisdiction of the Patriarchate of Constantinople in 732-33, *Studi bizantini e neoellenici* 9, 1957, 14-31 (=ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ, *Studies in Byzantine Intellectual History*, Λονδίνο 1979, ἀρ. IX). Ὁμῶς, ὁ V. GRUMEL (L'annexion de l'Illyricum oriental, de la Sicile et de la Calabre au patriarcat de Constantinople. Le témoignage de Théophane le Chronographe, *Recherches de science religieuse* 40 (= *Mélanges Jules Lebreton* 2), 1951-1952, 191-200) τοποθετεῖ τὴν προσάρτηση τοῦ Ἰλλυρικοῦ τὴν ἐποχὴ τοῦ πάπα Στεφάνου (752-757). Ἡ πρώτη ἄποψη ἔχει γίνῃ ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴν πλειονότητα τῶν μελετητῶν.

παπικής Ἐκκλησίας. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἀποκτοῦσε νέα διευρυμένη μορφή, ἀφοῦ ἐπεξέτεινε τὰ ὄριά του σὲ βάρος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης⁵, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ συνέπιπταν τὰ πολιτικά μὲ τὰ ἐκκλησιαστικά σύνορα τῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ πρῶτος εἰκονομάχος πατριάρχης, ὁ Ἀναστάσιος (731-747), ἦταν καὶ ὁ πρῶτος πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ποὺ διοικοῦσε τὸ Ἰλλυρικό⁶.

Νέες μητροπόλεις καὶ ἐπισκοπές προστέθηκαν τότε στὴν δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου, οἱ ὁποῖες ἔπρεπε, ὅπως ἦταν φυσικό, νὰ ἐνταχθοῦν στὴν βυζαντινὴ ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία. Συστηματικὴ προσπάθεια ἐνταξῆς τους θεωρεῖται ὅτι ἐγίνε για πρώτη φορά στὴν *Notitia*, τὴν λεγόμενη τῶν εἰκονοκλαστῶν⁷, ἡ ὁποία ἔχει διασωθεῖ σὲ ἓνα μόνο χειρόγραφο τοῦ 14ου αἰῶνα, τὸν κώδικα Parisinus gr. 1555A (= *Notitia* 3 στὴν τελευταία ἐκδόση)⁸.

Ἀπὸ ποῦ, ὅμως, ὁ συντάκτης ἀντλήσε πληροφορίες γιὰ νὰ κατατάξει στὴν βυζαντινὴ ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία τίς μητροπόλεις τοῦ Ἰλλυρικοῦ μὲ τίς ἐπισκοπές τους; Μολονότι δὲν ἔχει διασωθεῖ Τακτικὸ μὲ τὴν προκαθεδρία τῶν μητροπόλεων τοῦ Ἰλλυρικοῦ ποὺ τελοῦσαν ὑπὸ τὸν πάπα Ρώμης, ὡστόσο, μὲ βάση τὰ πρακτικά τῶν Συνόδων καὶ τὴν ἀλληλογραφία τῶν Παπῶν, ἔχει γίνε ἀποδεκτὸ ὅτι ὑπῆρχε εἰδικὸ σύστημα ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης στὸ Ἰλλυρικό, τὴν ὑψηλὴ ἐποπτεία τοῦ ὁποῖου ἀσκοῦσε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης⁹. Καθώς, ὅμως, δὲν ὑπάρχει σαφὴς μαρτυρία,

5. Σχετικὰ μὲ τὴν σημασία ποὺ εἶχε γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης ἡ ἐνέργεια τοῦ Λέοντος Γ΄ βλ. Fr. MASAI, La politique des Isauniens et la naissance de l'Europe, *Byzantion* 33, 1963, 191-221. Βλ. καὶ Τ. Κ. ΛΟΥΓΓΗΣ, Οἱ «νέοι προσανατολισμοί» τῶν Ἰσαύρων, *Βυζαντιακά* 2, 1982, 69 κξξ.

6. Ἡ Χρονογραφία τοῦ Θεοφάνη (409) ἀνάμεσα στίς ἄλλες κατηγορίες ψέγει τὸν πρῶτο εἰκονομάχο πατριάρχη γιὰ *μυλαρχίαν κοσμικήν*.

7. Γ. Ι. ΚΟΝΙΔΑΡΗΣ, Αἱ Μητροπόλεις καὶ ἀρχιεπισκοπαὶ τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου καὶ ἡ «τάξις» αὐτῶν, *Texte und Forschungen zur byzantinisch-neugriechischen Philologie*, Ἀθήνα 1934, 23· Ἐλεωνόρα ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ-ΓΑΛΑΚΗ, Συμβολὴ στὴν μελέτη τῆς βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας κατὰ τὴν περίοδο τῆς πρώτης εἰκονομαχίας (Πρόδρομὴ ἀνακοίνωση), *Βυζαντιακά* 14, 1994, 67-80.

8. J. DARROUZÈS, *Notitiae episcopatum ecclesiae Constantinopolitanae*, Παρίσι 1981, 230 κ.έ. [στὸ ἐξῆς ὡς *Notitia* δηλώνονται τὰ κείμενα καὶ ὡς DARROUZÈS, *Notitiae* τὰ σχόλια τοῦ ἐκδότη].

9. L. DUCHESNE, L'Illyricum ecclésiastique, *BZ* 1, 1892, 532-533, 543 καὶ ἀνατ. στὸ *Églises séparées*, Παρίσι 1905, 229-277· Ch. PIETRI, La géographie de l'Illyricum

είναι άβέβαιο άν ό συντάκτης τής *Notitia* 3 γνώριζε τό σύστημα αυτό, ή άν βασίσθηκε σέ πρακτικά τής άρχιεπισκοπής Θεσσαλονίκης¹⁰.

Άπάντηση στό προηγούμενο έρώτημα θά μπορούσε νά δοθεῖ άπό τήν εξέταση τοῦ τέταρτου μέρους¹¹ τοῦ παρισινοῦ Τακτικοῦ. Αυτό τό τέταρτο μέρος, όπου αναγράφονται κατά τάξη καί άνά έπαρχία οἱ μητροπόλεις μέ τίς έπισκοπές τους, παρουσιάζει στόν τρόπο καταγραφής άρκετές διαφορές άπό τήν τάξη τών μητροπόλεων, όπως αυτή παρουσιάζεται στό δεύτερο μέρος τοῦ Τακτικοῦ. Άπό τήν εξέταση τής γλωσσικῆς άπόδοσης όρισμένων μητροπόλεων καί έπισκοπών τοῦ Ἰλλυρικοῦ εἶναι δυνατόν νά άνιχνεύσουμε άπό ποῦ άπέρρευσε τό ὑπό εξέταση κείμενο καί άκόμα νά όδηγηθοῦμε σέ ένδιαφέρουσες ὑποθέσεις γιά τό είδος τών πηγών, στίς όποῖες ένδεχομένως βασίσθηκε ό συντάκτης τής *Notitia* 3, ώστε νά καταρτίσει τόν κατάλόγό του. Άξιζει νά ὑπογραμμίσουμε ότι οἱ ιδιότυπες όνομασίες ποῦ διασώζει τό χειρόγραφο, γιά τίς όποῖες θά μιλήσουμε στήν συνέχεια, έντοπίζονται άποκλειστικά καί μόνον σέ έπισκοπές καί μητροπόλεις τοῦ Ἰλλυρικοῦ· δέν παρατηροῦνται οὔτε στίς παλαιές μητροπόλεις καί έπισκοπές τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, οὔτε καί σέ νέες αναγραφές, οἱ όποῖες μνημονεύονται στήν *Notitia* 3 γιά πρώτη φορά, αλλά άφοροῦν περιοχές ποῦ άνήκαν άπό παλιά στήν δικαιοδοσία τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως¹². Ἡ έρευνά μας, λοιπόν, έχει έπικεντρωθεῖ στήν γλωσσική άπόδοση ποῦ διασώζει τό χειρόγραφο γιά τίς νέες μητροπόλεις καί έπισκοπές τοῦ πατριαρχείου άπό τήν περιοχή τοῦ Ἰλλυρικοῦ. Ἡ παροῦσα μελέτη άποσκοπεῖ νά δείξει ότι τό γνωστό πόνημα τοῦ Ἱεροκλή, έργο τοῦ 527 ή

ecclésiastique et ses relations avec l'Église de Rome (Ve-VIe siècles), στόν τόμο: *Villes et peuplement dans l'Illyricum protobyzantin*, Actes du colloque organisé par l'Ecole française de Rome, Ρώμη 1984, 21-62.

10 . ΚΟΝΙΔΑΡΗΣ, *Μητροπόλεις*, 64 κ.έ.

11. Ἡ *Notitia* 3 χωρίζεται σέ τέσσερα μέρη, σύμφωνα μέ τοὺς βαθμούς τής εκκλησιαστικῆς ιεραρχίας. Στό πρώτο μέρος γίνεται λόγος γιά τήν πρωτοκαθεδρία τών πατριαρχείων (*Notitia* 3. 1-5), στό δεύτερο τών μητροπόλεων (*Notitia* 3. 6-54), στό τρίτο τών αυτοκεφάλων άρχιεπισκοπών (*Notitia* 3. 55-94) καί στό τέταρτο τών μητροπόλεων μέ τίς έπισκοπές τους (*Notitia* 3. 95-779).

12. Βλ. γιά παράδειγμα τίς έπισκοπές ποῦ προστίθενται στίς μητροπόλεις Λαοδικείας τής Φρυγίας Καπατιανῆς (*Notitia* 3. 397-418) καί Φιλίππουπόλεως (*Notitia* 3. 657-666).

528¹³, ἐλάχιστα ἔχει ἐπηρεάσει τὸ παρισινὸ Τακτικὸ, καὶ ὅτι ἡ λεγόμενη *Notitia* τῶν εἰκονοκλαστῶν βασίσθηκε πιθανότατα σὲ κάποιο λατινικὸ κείμενο.

Οἱ μητροπόλεις τοῦ Ἰλλυρικοῦ ποὺ προστίθενται στὸ τέταρτο μέρος τῆς *Notitia* εἶναι οἱ ἀκόλουθες: Γορτύνης τῆς ἐπαρχίας Κρήτης, Θεσσαλονίκης τῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας, Νικοπόλεως τῆς ἐπαρχίας Παλαιᾶς Ἡπείρου, Δυρραχίου τῆς ἐπαρχίας Ἡπείρου Α΄, Λαρίσσης τῆς ἐπαρχίας δευτέρας Θετταλίας, Κεφαλληνίας τῆς ἐπαρχίας Ἡπείρου πρώτης, Κορινθοῦ τῆς ἐπαρχίας Πελοποννήσου, Ἀθηνῶν τῆς ἐπαρχίας Ἑλλάδος. Ἀπὸ τὴν παλαιὰ ὑπαρχία Ἰλλυρικοῦ βλέπουμε ὅτι ἀπουσιάζουν οἱ ἐπαρχίες Μακεδονίας Β΄, Δακίας Μεσογείου καὶ Παραδουνάβειας καὶ ἡ ἐπαρχία Δαρδανίας, οἱ ὁποῖες εἶχαν παραχωρηθεῖ ἀπὸ τὸ 535 στὸν μητροπολίτη τῆς Νέας Ἰουστινιανῆς¹⁴· ἡ ἐκκλησιαστικὴ ὁργάνωση τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν τοῦ Ἰλλυρικοῦ διαλύθηκε μετὰ τὶς σλαβικὲς ἐπιδρομὲς καὶ ἡ τύχη τους μετὰ τὸ 602 παραμένει ἄγνωστη¹⁵. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ δὲν περιλαμβάνονται στὸ Τακτικὸ τοῦ Parisinus gr. 1555 A. Ὁ συντάκτης λοιπὸν τοῦ Τακτικοῦ, γράφοντας ὅπωςδήποτε μετὰ τὸ 602, φαίνεται καλὰ ἐνημερωμένος γιὰ τὴν πολιτικὴν κατάσταση καὶ τὰ ὅρια τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἡ μητρόπολη Κρήτης, ἡ ὁποία κατατάσσεται σὲ πολὺ ὑψηλὴ θέση στὴν ἱεραρχία¹⁶, εἶναι ἡ πρώτη μητρόπολη ἀπὸ τὸ Ἰλλυρικό. Ὁ τρόπος γραφῆς

13. Πρὸβλ. E. HONIGMANN, *Le Synecdèmos d'Hiéroclès et l'opuscule géographique de Georges de Chypre*, Βρυξελλες 1937, 1.

14. Νεαρά Ἰουστινιανοῦ XI, ἔκδ. R. SCHOELL-G. KROLL, Βερολίνο 1895, ἀνατ. 1972· ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ, *Περὶ Κτισμάτων* IV. 1, 18 (ἔκδ. J. HAURY- G. WIRTH, *Procopii Caesarensis Opera Omnia* IV, 24-25).

15. Γ. Ι. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ, *Ἱστορία τῆς Μακεδονίας καὶ τοὺς Μέσους Χρόνους (285-1354)*, Θεσσαλονίκη 1980, 122· B. BAVANT, *La ville dans le nord de l'Illyricum (Pannonie, Mesie I, Dacie et Dardanie)*, στὸν τόμο *Villes et peuplement dans l'Illyricum protobyzantin*, 272-285.

16. Τοῦτο ὀφείλεται, κατὰ τὴν γνώμη μου, στὴν ἀναγωγή τοῦ νησιοῦ σὲ θέμα καὶ συμπίπτει χρονικὰ μὲ τὴν θρησκευτικὴ προσαρτήση τοῦ νησιοῦ στὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως βλ. ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ-ΓΑΛΑΚΗ, *Συμβολή*, 71 κ.έ. Γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διοίκηση τῆς Κρήτης βλ. ὁμως καὶ D. TSOUGARAKIS, *Byzantine Crete. From the 5th Century to the Venetian Conquest*, Ἀθήνα 1988, 198 κ.έ., καθὼς καὶ Élisabeth MALAMUT, *Les îles de l'Empire byzantin (VIIIe-XIIe siècles)*, Παρίσι 1988, τόμ. I, 336.

και γλωσσικής απόδοσης των επισκοπών στο χειρόγραφο της *Notitia* 3 παρουσιάζει όρισμένες ιδιομορφίες, οι οποίες εμφανίζονται ήδη από την πρώτη αναγραφή. Η πρώτη επισκοπή της μητροπόλεως Γορτύνης, αλλά και όλου του Ίλλυρικού στην *Notitia* 3, είναι η επισκοπή Ἀρχαδίας¹⁷. Τό χειρόγραφο φέρει την γραφή ὀρχαδίας, ἐνῶ στην πρώτη επισκοπή του Ίλλυρικού παρατηρεῖται ἡ μοναδική παράλειψη του συνοδευτικού σέ ὅλες τίς επισκοπές ἄρθρου ὁ. Μήπως ὁ γραφέας ξέχασε νά γράφει τὸ ἄρθρο, τὸ ὁποῖο, ὅμως, δέν παραλείπει ποτέ στὸν ἐκτενῆ κατάλογο τῶν επισκοπῶν, ἡ μήπως δέν τὸ ἔγραψε, γιατί στὸ πρωτότυπο κείμενο δέν ὑπῆρχε ἄρθρο; Γιά τὸ πρωτότυπο κείμενο θά ἐπανέλθουμε στην συνέχεια, κρατώντας ὡς πρῶτο στοιχεῖο τὴν ἀπουσία τοῦ ἄρθρου ἀπὸ τὴν μνεία τῆς πρώτης επισκοπῆς τοῦ Ίλλυρικοῦ.

Ἡ Ἱεράπετρα ἀναγράφεται στὸ χειρόγραφο ὡς *Γερπέτρας* ἢ *ἱηπέτρας*¹⁸. Ὡς πρὸς τὸν δεύτερο τύπο θά μπορούσαμε νά υποθέσουμε ὅτι ὁ συντάκτης τοῦ καταλόγου ἔγραψε *ἱηρα* μεταγράφοντας τὴν λέξη ἀπὸ τὸ λατινικὸ *hiera*, καθὼς συνήθης εἶναι ἡ μεταγραφή τοῦ *e* σέ *η*, ὅπως εἶναι ἐμφανὲς ἀπὸ τὸ σφραγιστικὸ ὑλικό¹⁹. Ἄν, ὡστόσο, ὁ πρῶτος τύπος εἶναι ὁ ὀρθός, κατὰ τὴν γνώμη μου πιθανότερο, τότε θά μπορούσαμε νά υποθέσουμε ὅτι τὸ *Γερπέτρας* προέρχεται πάλι ἀπὸ τὸ λατινικὸ *Gierapetra*, μὲ γραφικὴ ἀπόδοση τοῦ ἤχου *ie*, ὅπως ἄλλωστε μεταγράφεται σέ μεταγενέστερη ἐποχὴ ἡ Ἱεράπετρα στὰ λατινικά²⁰. Ἐκεῖνο ποὺ παρατηροῦμε εἶναι ὅτι

17. Λήμμα «Arcadia» (R. JANIN), *DHGE* 4, στ. 115 (1483) καὶ TSOUGARAKIS, *Byzantine Crete*, 227, 231.

18. Ὁ ἐκδότης ἔχει διαβάσει *Γηπέτρας*, ἐνῶ στὸ χγφ. τὸ τρίτο γράμμα ἀνάμεσα στὸ *η* (;) καὶ τὸ *π* εἶναι καθαρὸ ρ' βλ. κριτικὸ ὑπόμνημα στὴν ἔκδοση *Notitia* 3. 244.

19. Σφραγίδα ἔχει τὴν ἐπιγραφή *Ἰωάννου stratelatu* (G. ZACOS- A. VEGLERY, *Byzantine Lead Seals*, Βασιλεία 1972, τόμ. I/1, ἀρ. 392) καὶ ἄλλη *Ἰωάννου* (;) *στρατηλάτου* (δ.π., ἀρ. 393). Γιά τίς δίγλωσσες σφραγίδες βλ. Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ, *L'épigraphie des bulles de plomb byzantines*, στὸ G. CAVALLLO - C. MANGO (ἐκδ.), *Epigrafia medioevale greca e latina. Ideologia e funzione*, Spoleto 1995, 157 κ.έ.

20. P. FAURE, *Villes et villages de la Crète orientale entre 1577 et 1629*, *Κρητολογία* 1, 1975, 32 (ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ, *Recherches de Toponymie crétoise. Opera Selecta*, Amsterdam 1989, 339-343). Στὸ *Μαρτύριον τῶν Ἀγίων Δέκα μαρτύρων τῶν ἐν Κρήτῃ μαρτυρησάντων ἐν Γορτύνῃ μητροπόλει* (ἐκδ. P. FRANCHI DE CAVALIERI, *I dieci martiri di Creta, Miscellanea Giovanni Mercati* 5, ST 125, Βατικανὸ 1946, 40), γραμμένο ἀνάμεσα στὸν 6ο καὶ τὸν 8ο αἰῶνα, μνημονεύεται ἡ ἐπισκοπὴ μὲ τὴν ἀρχαία ὀνομασία τῆς Ἱεράπυτνα. Δέν εἶναι γνωστὸ πότε ἐγκαταλείφθηκε ἡ ὀνομασία αὐτή.

και στους δύο τύπους γραφής προϋποτίθεται η επίδραση των λατινικών²¹ στην απόδοση του τοπωνυμίου, επίδραση η οποία λανθάνει στην γλωσσική απόδοση και άλλων επισκοπών.

Ἡ ἐπισκοπή Συβρίτου²² ἀναγράφεται στὸ χειρόγραφο ὡς *σουάριτος*. Ἡ προέλευση τῆς περιέργης αὐτῆς ὀνομασίας εἶναι δύσκολο νὰ ἐρμηνευθεῖ. Ἰσως θὰ μπορούσε νὰ ἀποδοθεῖ σὲ λάθος ἀνάγνωση τοῦ γραφέα²³, ἀν λάβουμε ὑπόψη μας ὅτι τὸ *a* στὴ λατινικὴ ἐπισεσυρμένη γραφὴ σχηματίζεται ὡς ἀνοιχτὸ *u*.²⁴ Ἀλλωστε, ὅπως θὰ δοῦμε στὴν συνέχεια καὶ σὲ ἄλλα παραδείγματα, ὁ συντάκτης εὗρισκε δυσκολία στὴν ἀνάγνωση τοῦ *a*, ιδιαίτερα ὅταν αὐτὸ συνδυαζόταν μὲ ἄλλα παρακείμενα γράμματα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ παρατηροῦνται παραναγνώσεις. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, ἡ ἴδια περίπου ὀνομασία *Σουαρέτ* γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Συβρίτου διασώζεται σὲ χειρόγραφο ποὺ χρονολογεῖται στὰ τέλη τοῦ 12ου καὶ τὶς ἀρχὲς τοῦ 13ου αἰώνα. Ἡ ὀνομασία αὐτὴ ἀποδίδεται σὲ σημιτικὴ γλωσσικὴ ἐπίδραση²⁵, ἐσφαλμένα κατὰ τὴν γνώμη μου, ἐφόσον παρεμφερὲς τύπος ἀπαντᾷται προγενέστερα. Ἡ ἐμφανὲς γλωσσικὴ ὁμοιότητα τῶν δύο τύπων, μολονότι ἀπέχουν μεταξὺ τους χρονικά, θὰ μπορούσε νὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴν ὑπόθεση

21. Ἡ ἐπίδραση τῶν λατινικῶν στὴν ἐξέλιξη τῆς ἐλληνικῆς μικρογράμματος γραφῆς κατὰ τὸν ἑβδόμο αἰώνα ἔχει τονισθεῖ ιδιαίτερα: A. BLANCHARD, *Les origines lointaines de la minuscule*, στὸν τόμο *La paléographie grecque et byzantine*, Παρίσι 1977, 167-173.

22. R. P. F. Michaelis LE QUIEN, *Oriens Christianus*, Παρίσι 1740, ἀνατ. Graz 1958, τόμ. II, 269-270· TSOLGARAKIS, *Byzantine Crete*, 228. Βλ. ὅμως τὴν ὑπογραφή τοῦ *Cyrillus episcopus Subtuus* (MANSI, VII, 622 D).

23. Βλ. τὸν τρόπο ποὺ μεταγράφεται ἡ Ραβέννα ἀπὸ τὰ λατινικὰ στὰ ἐλληνικὰ *ραβεννατες* καὶ *ραουεννατες* σὲ μία πράξη δωρεᾶς τοῦ *defensor* τῆς ἐκκλησίας τῆς Ραβέννας στὰ μέσα τοῦ 7ου αἰώνα, ὅπως παρατίθεται στὴν *Table ronde animée* par A. GUILLOU, στὸν τόμο *La paléographie grecque et byzantine*, 527, ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴ J. O. TJÄDER, *Die nichtliterarischen lateinischen Papyri Italiens*, Lund 1955.

24. E. THOMSON, *Ἐγχειρίδιον Ἑλληνικῆς καὶ Λατινικῆς Παλαιογραφίας* ὑπὸ Ἑδ. Θόμψωνος, μετάφραση Σ. ΛΑΜΠΡΟΥ, Ἀθήνα 1903, 344, 351.

25. Ἡ μαρτυρία προέρχεται ἀπὸ χειρόγραφο τῶν ἐτῶν 1195-1203 τοῦ *Συνοδικοῦ τῆς Συβρίτου*, ὅπου ἡ ἐπισκοπὴ διασώζεται ὑπὸ τὸν τύπο *Σουαρέτ*: *Ἰωάννου τοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης ἐπισκοπῆς Σουαρέτ*· βλ. V. LAURENT, *Le synodicon de Sybrita et les métropoles de Crète aux Xe-XIIIe siècles*, *ÉO* 32, 1933, 388 καὶ τὰ σχόλια, 391 σημ. 2· πρβλ. MALAMUT, *Les îles*, 353-354.

ὅτι πρόκειται ἴσως γιὰ μία ἐντόπια διαλεκτική ἀπόδοση τοῦ τοπωνυμίου, ἐνδεχομένως ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὰ λατινικά. Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὴν δημώδη(;) αὐτὴ ὀνομασία, χρησιμοποιεῖται παράλληλα καὶ ἡ γνωστὴ ὀνομασία τῆς ἐπισκοπῆς, καθὼς μνημονεύεται σὲ ἐπίσημα κείμενα, ὅπως εἶναι τὰ πρακτικὰ τῶν Συνόδων²⁶. Ἰδιες πορατηρήσεις θὰ μπορούσαν νὰ γίνουν γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Λάμπης, ἡ ὁποία στὸ χειρόγραφο μνημονεύεται ὑπὸ τὸν τύπο *λάπης*. Ὑπὸ τὴν μορφή *Lappae* ἀπαντᾶται στὴν ἐπιστολὴ (χρ. 458), τὴν ὁποία οἱ ἐπίσκοποι τῆς Κρήτης ἀπηύθυναν στὸν αὐτοκράτορα Λέοντα Α' (457-474) γιὰ νὰ ὁμολογήσουν τὴν πίστη τους στὴν ὀρθοδοξία²⁷. μὲ τὴν ἴδια μορφή *Λάπης* ἀναφέρεται ἡ ἐπισκοπὴ στὸ *Μαρτύριο τῶν ἁγίων Δέκα μαρτύρων*, ἔργο μεταγενέστερο ἀπὸ τὴν ἐπιστολή, ἀφοῦ ἔχει συνταχθεῖ ἀνάμεσα στὸν 6ο καὶ 8ο αἰώνα²⁸. Ἐπιπλέον τὸ 668 μνημονεύεται ὁ Ἰωάννης *episcopus Lappae*, τὴν καθαίρεση τοῦ ὁποίου εἶχε ζητήσῃ μὲ ἐπιστολὴ τοῦ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης Παῦλος ἀπὸ τὸν πάπα Βιταλιανό (657-672)²⁹. Ἀξίζει νὰ σημειώσουμε ὅτι στὴν λατινικὴ μετάφραση τῶν Πρακτικῶν τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ 787 ἡ ἐπισκοπὴ ἀναγράφεται ὡς *Λάμπης* καὶ *Lampae*³⁰. Παρατηροῦμε, λοιπόν, ὅτι ἡ ὀνομασία *Λάππη* εἶναι συνήθης καὶ ἀπαντᾶται στὶς πηγές τοῦ ἐβδόμου αἰώνα, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὰ λατινικά³¹, καὶ ἴσως ἀπηχεῖ ἓνα κοινὸ τύπο τῆς τοπικῆς διαλέκτου γιὰ τὴν ἀπόδοση τοῦ τοπωνυμίου αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, κάτι ἀνάλογο μὲ τὴν περίπτωση τῆς Συβρίτου καὶ τῆς Θεσσαλονίκης ποὺ θὰ ἐξετάσουμε στὴν συνέχεια.

Ἐχοντας διερευνήσῃ τὸν τρόπο ποὺ ἀποδίδονται γλωσσικὰ οἱ ἐπισκοπές τῆς μητροπόλεως Γορτυνῆς στὴν *Notitia 3* καὶ ὑπογραμμίζοντας τὴν ἀπουσία ἄρθρου ποὺ ἐντοπίσαμε στὴν ἀναγραφὴ τῆς πρώτης ἐπισκοπῆς

26. Στὰ πρακτικὰ τῆς Συνόδου τοῦ 787 ὑπογράφει ὁ Θεόδωρος *ἐπίσκοπος τῆς πόλεως Συβρίτων*: MANSI, XIII, 392 A.

27. MANSI, VII, 622 D.

28. *Μαρτύριον τῶν ἐν Κρήτῃ μαρτυρησάντων*, 40. Βλ. Κ. ΑΜΑΝΤΟΣ, Γεωγραφικὰ ὀνόματα, *ΕΕΒΣ* 28, 1958, 6-7.

29. MANSI, XI, 16 B-17 D.

30. MANSI, XIII, 392 B.

31. Ὁ Στέφανος Βυζάντιος (ἐκδ. Α. ΜΕΙΝΕΚΕ, Βερολίνο 1849, ἀνατ. Chicago-Illinois 1992, 410), κείμενο πιθανῶς τῶν ἐτῶν 528-535 (βλ. *ODB* 3, 1953), διασώζει τὸν τύπο *Λάμπης*: πρβλ. ΜΑΛΑΜΟΥΤ, *Les îles*, 352.

τοῦ Ἰλλυρικοῦ, διαπιστώνουμε τὴν ἐπίδραση τῶν λατινικῶν στὴν γλωσσικὴ ἀπόδοση τῶν ἐπισκοπῶν τοῦ παρισινοῦ Τακτικοῦ. Εἶναι, λοιπόν, δυνατόν νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ὁ συντάκτης τῆς *Notitia* 3 εἶχε ὑπόψη του κάποιον λατινικὸ κείμενο πρώιμης ἐποχῆς. Ἀπο τὴν ἄλλη πλευρά, ὁ *Συνέκδημος* τοῦ Ἱεροκλέους δὲν φαίνεται νὰ ἀποτελέσει πηγὴ γιὰ τὴν ἐνταξὴ τῶν ἐπισκοπῶν Κρήτης στὴν βυζαντινὴ ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία, καθὼς ἐπισημαίνοντα ἀριθμητικὲς κυρίως διαφορὲς ἀνάμεσα στοὺς δύο καταλόγους³².

Γιὰ τὴν μητρόπολη Θεσσαλονίκης τῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας πρώτης ἐπισημαίνεται, τόσο στὸ δεύτερο ὅσο καὶ στὸ τέταρτο μέρος τοῦ χειρογράφου, ἡ γραφὴ *Σαλωνίκη μητρόπολις*, τὴν ὁποία δὲν ἔχει υἱοθετήσῃ ὁ ἐκδότης, ἂν καὶ τὴν θεωρεῖ ἀξιοπρόσεκτη³³. Ἡ ὑπαρξὴ τοῦ τύπου *σαλωνίκ* στὸ τέταρτο καὶ *σαλωνίκη* στὸ δεύτερο μέρος, ἀντὶ Θεσσαλονίκης³⁴, μᾶς κάνει νὰ πιστεύουμε ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ λάθος ἀντιγραφῆς, ἀλλὰ γιὰ ἓνα τύπο πού ὑπῆρχε στὸ κείμενο, ἀπ' ὅπου ἀντλήσε τὰ στοιχεῖα του ὁ συντάκτης. Ἡ ἴδια ὀνομασία τῆς ἐξέχουσας αὐτῆς μητροπόλεως τοῦ Ἰλλυρικοῦ³ μαρτυρεῖται σὲ μολυβδόβουλλο τῶν βασιλικῶν κομμερκίων *Σαλονίκης* τοῦ ἔτους 738/9 καὶ θεωρεῖται ὅτι ἀποδίδει τὴν λατινικὴ δημώδη μορφὴ τῇ

32. Στον *Συνέκδημο*, ἡ ἐπαρχία Κρήτης ἀριθμεῖ 23 πόλεις μαζί με τὴν μητρόπολη Γόρτυνα (*Συνέκδημος*, 649.4-651.2), ἐνῶ στὴν *Notitia* 3 συνολικὰ ἀνογράφονται 12 ἐπισκοπὲς μαζί με τὴν μητρόπολη Γόρτυνα, κάτι ποὺ ἀνταποκρίνεται στὴν μνεία ἀπὸ τὸ *Ἐγκώμιο πρὸς τὸν ἀπόστολο Τίτο*, ἔργο τοῦ Ἀνδρέα Κρήτη (660-740), ὅτι μετὰ τὰ μέσα τοῦ ἑβδόμου αἰῶνα ἢ τὶς ἀρχὲς τοῦ ὀγδόου αἰῶνα, ἐποχὴ συγγραφῆς τοῦ *Ἐγκωμίου*, ἡ Κρήτη εἶχε 12 ἐπισκοπικὲς ἑδρες (*Τίτος ὁ τῷ δυοκαιδεκάδῳ τῶν τῆδε καθέδρας ἀρχίθρονος*; PG 97, 1157 B). Στὴν *Notitia* 2 μητρόπολη Κρήτης ἀριθμεῖ 20 ἐπισκοπὲς, οἱ ὁποῖες θεωροῦνται ὅτι ἔχουν ἀντιγραφεῖ ἀπὸ τὸν *Συνέκδημο* τοῦ Ἱεροκλῆ· βλ. DARROUZES *Notitiae*, 29.

33. *Notitia* 3.16.

34. Ἡ *Notitia* 2.13, κατάλογος σαφῶς προγενέστερος ἀπὸ τὴν *Notitia* 2 καὶ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὸν *Συνέκδημο* (DARROUZES, *Notitiae*, 18), ἔχει τὴν γραφὴν *Θεσσαλονίκη*.

35. V. GRUMEL, Le vicariat de Thessalonique et le premier rattachement de l'Illyricum Oriental au Patriarcat de Constantinople, *Annuaire de l'École de législation religieuse l'Institut Catholique de Paris*, Παρίσι 1953, 49-63· ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ, *Ἱστορία τῆς Μακεδονίας*, 103 κ.έ.

λέξης Θεσσαλονίκη κατά την τρίτη δεκαετία του 8ου αιώνα³⁶, δηλαδή μετά το 732, όποτε πιθανότατα συντάχθηκε ή *Notitia* 3. Έξάλλου, όπως πιστοποιεί το σιγιλλογραφικό ύλικό του 7ου³⁷ και των μέσων του 8ου αιώνα³⁸, τα λατινικά ήταν σε χρήση στην περιοχή του Ίλλυρικού, ενώ ή λατινική γλώσσα χρησιμοποιείται στην καθημερινή ζωή των κατοίκων της Θεσσαλονίκης στα τέλη του 7ου αιώνα³⁹. Η όνομασία, λοιπόν, που έχει αναγράψει ό συντάκτης της *Notitia* 3 δείχνει νά άπηχεϊ την τρέχουσα όνομασία της πόλης γύρω στα μέσα του 8ου αιώνα, όνομασία που απέρρευσε από την ευρεία χρήση των λατινικών στην περιοχή, ή όποία μέχρι το 732 υπαγόταν στην θρησκευτική δικαιοδοσία του πάπα Ρώμης. Από την άλλη πλευρά, και στην περίπτωση της Θεσσαλονίκης φαίνεται ότι ό συντάκτης χρησιμοποίησε κάποιο λατινικό κείμενο για νά καταρτίσει τον κατάλογό του.

Οί πληροφορίες μας για τις επισκοπές της μητροπόλεως Θεσσαλονίκης πριν από την ένταξή τους στο πατριαρχείο Κωνσταντινούπολης είναι αποσπασματικές και προέρχονται κυρίως από τα Πρακτικά των Συνόδων⁴⁰. Η αριθμητική διαφορά που έντοπίζεται⁴¹ ανάμεσα στις επισκοπές της *Notitia* 3 και στις ύπογραφές των επισκόπων που μετείχαν στις Συνόδους, οδηγεί στην διαπίστωση ότι ό συντάκτης του καταλογου δέν έλαβε ύπόψη του Πρακτικά Συνόδων.

36. J. NESBITT- N. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΕΣ, *Catalogue of Byzantine Seals at Dumbarton Oaks and in the Fogg Museum of Art., Italy, τόμ 1, North of the Balkans, North of the Black Sea*, Washington D.C. 1991, άρ. 18. 29.

37. Ό. π., άρ. 6. 1, 18. 83.

38 Βλ. για παράδειγμα τον τύπο *κουραπαλάτης*, σαφώς έπηρεασμένο από τα λατινικά, που έντοπίζεται στις σφραγίδες του Άρταβάσδου, χρονολογημένες ανάμεσα στα χρόνια 718-741: Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΕΣ, *A Collection of Dated Byzantine Lead Seals*, Washington D.C 1986, άρ. 32, 33.

39. Μάρθα ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ-ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ, Μιά παρατήρηση στη Διήγηση των Θαυμάτων του άγίου Δημητρίου, *Βυζαντινά* 3, 1983, 83-90.

40. ΘΕΟΧΑΡΙΔΗΣ *Ίστορία της Μακεδονίας*, 39 και σημ. 6.

41. Στόν πίνακα, που παραθέτει ό PIETRI (*La géographie de l'Illyricum ecclésiastique*, 60-62) για τους πατέρες που μετείχαν στις συνόδους Έφέσου (449) και Χαλκηδόνας (451), οι επισκοπές της έπαρχίας Μακεδονίας (6 και 8 επισκοπές αντίστοιχα), αλλά και οι ύπόλοιπες από τό Ίλλυρικό, είναι πολύ λιγότερες από τις 19 επισκοπές που αναφέρει ή *Notitia* 3. 258-276.

ἔχοντας ἀποκλείσει τὰ Πρακτικά τῶν Συνόδων, ἀλλὰ καὶ τὸν *Συνέκδημο* τοῦ Ἱεροκλέους⁴² ὡς πηγὴ πληροφοριῶν γιὰ τὶς ἀναγραφές τῶν ἐπισκοπῶν τῆς ἐπαρχίας Μακεδονίας στὴν *Notitia* 3, ἡ ἔρευνα στράφηκε πρὸς τὴν διερεύνηση τῶν μαρτυριῶν ἀπὸ τὰ Ὀδοιπορικά. Πράγματι ὁμοιότητες παρατηροῦνται ἀνάμεσα στὰ ὀνόματα τῶν ἐπισκοπῶν τῆς *Notitia* 3 καὶ τῶν τοπωνυμίων ποὺ ὑπάρχουν στο Ὀδοιπορικὸ τοῦ Ἀντωνίνου, κείμενο τοῦ 4ου αἰῶνα, μὲ μεταγενέστερες προσθήκες⁴³ Συγκεκριμένα, στὸ Ὀδοιπορικὸ αὐτὸ οἱ πόλεις ἀπαντοῦν μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο Nicia, Heraclea, Cellis, Edessa, (Castra), Pella, Thessalonica, Melissurgii Apollonia, Amphipoli, Philippis, Neapoli⁴⁴ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, στὴν *Notitia* 3 οἱ ἐπισκοπὲς ἀναγράφονται μὲ τὴν ἀκόλουθη σειρά: Διοκλητιανουπόλεως⁴⁵, Νίκης⁴⁶, Ἡρακλείας, Κέλλης⁴⁷, Ἐδέσσης, Κάστρων⁴⁸, Πέλ

42. Ἡ διαφορετικὴ ὀνομασία τῶν ἐπισκοπῶν, ἡ ἀνεξάρτητη ἱεραρχικὴ καταταξὶς τῶν ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης στὴν *Notitia* 3 πρὸς τὶς πόλεις τοῦ καταλόγου τοῦ *Συνεκδήμου* τοῦ Ἱεροκλή, ὅσο καὶ οἱ ἀριθμητικὲς διαφορὲς στὶ ἀναγραφὲς τῶν δύο καταλόγων -στὸν *Συνέκδημο* γιὰ τὴν ἐπαρχία Μακεδονίας Α (638.2-640) ὑπάρχουν 32 πόλεις, ἐνῶ ἡ *Notitia* 3 ἔχει 20 ἐπισκοπὲς- συνιστοῦν ἀδιάσειστα στοιχεῖα, ποὺ ὁδηγοῦν στὴν διαπίστωση ὅτι πρόκειται γιὰ δύο ἀνεξάρτητα κείμενα. Ἀριθμητικὲς διαφορὲς, ἀλλὰ καὶ γλωσσικὲς ἀποκλίσεις στὴ ἀπόδοση τῆς ὀνομασίας τῶν πόλεων ἐντοπίζονται καὶ σὲ ἄλλες ἐπαρχίες τοῦ Ἰλλυρικοῦ.

43. *Das Itinerarium Antonini*, ἐκδ. K. MILLER, *Itineraria Romana, Römisch Reisewege an der Hand der Tabula Peutingeriana*, Στουτγάρδη 1916, ἀνατ. Ρώμη 1964 LIV-I XVII.

44. *Itinerarium Antonini*, ἀρ. 318-321, LXII.

45. Σύμφωνα μὲ τὸν *Συνέκδημο* (642.13), ἀλλὰ καὶ τὸν ΠΡΟΚΟΠΙΟ (*Περὶ Κτισμάτων*, IV. 3, 273) ἡ Διοκλητιανούπολις δὲν ἀνῆκε στὴν ἐπαρχία Μακεδονία ἀλλὰ στὴν ἐπαρχία Θεσσαλίας. Γιὰ ἐνδεχόμενη ταύτισή της βλ. Ἀγγελικὴ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, *Ἱστορικὴ Γεωγραφία Μακεδονίας (4ος-6ος αἰῶνας)*, διὰ διατρ., Γιάννινα 1984, 375 καὶ Θ. ΠΑΠΑΖΩΤΟΣ, Ἀνασκαφὴ Διοκλητιανουπόλεως. C πρώτες ἐκτιμήσεις, *ΑΔ* 43, 1988, 195-218 καὶ κυρίως 198-200.

46. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, *Μακεδονία*, 192-193.

47. Ch. EDSON The location of Cellae and the route of the Via Egnatia in Western Macedonia, *Classical Philology* 56/1, 1951, 1-16.

48. Το τοπωνύμιον δὲν ταυτίζεται μὲ τὴν Καστοριά: βλ. V. LAURENT, *Le Corpus des sceaux de l'empire byzantin*, V/2. *L'Église*, Παρίσι 1965, 327· ΠΑΠΑΖΩΤΟΣ, Ἀνασκαφὴ Διοκλητιανουπόλεως, 195-198.

λης, Εὐδοξίουπόλεως⁴⁹, Ἀπολλωνίας⁵⁰, Ἀπαλοῦ⁵¹, Παρθικοπόλεως, Καλλίκου, Κυπέρου⁵², Σέρρας⁵³, Ἀμφιπόλεως, Φιλίππουπόλεως⁵⁴, Νεαπόλεως, Δελέβου⁵⁵, Κίτρους. Ἄν ἐξαιρέσουμε τίς ἐπισκοπές Εὐδοξίουπόλεως, Καλλίκου, Κυπέρου, Δελέβου καὶ Κίτρους, οἱ ὅποιες μνημονεύονται γιὰ πρώτη φορά στήν *Notitia* 3, μπορούμε νά διαπιστώσουμε τήν ἐμφανή ὁμοιότητα μέ τὸν κατάλογο τῶν πόλεων-σταθμῶν τοῦ Ὀδοιπορικοῦ τοῦ Ἀντωνίνου, τόσο στήν γλωσσική ἀπόδοση τῶν τοπωνυμίων, ὅσο καὶ στήν ἀκολουθούμενη σειρά. Ἡ σειρά τῶν ἀναγραφῶν ὑποδηλώνει ὅτι οἱ ἐπισκοπές τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης στήν πλειονότητά τους ἀποτελοῦν πόλεις ἢ σταθμούς τῆς Ἑγνατίας ὁδοῦ⁵⁶ καὶ κατατάσσονται ἢ μία μετὰ τὴν ἄλλη. Τὰ παραπάνω θά μπορούσαν νά ὀδηγήσουν στήν ὑπόθεση ὅτι ὁ συντάκτης τῆς *Notitia* 3 συνέταξε τὸν κατάλογο τῶν ἐπισκοπῶν Θεσσα-

49. Ἀταύτιστο τοπωνύμιο, τὸ ὁποῖο βέβαια δὲν ἔχει καμμία σχέση μέ τὴν Σηλυμβρία, ἡ ὁποία μετονομάστηκε σὲ Εὐδοξίουπολη στὶς ἀρχές τοῦ 5ου αἰῶνα· βλ. λήμμα «Eudoxiopolis» (R. JANIN), *DHGE* 15, 1343.

50. Δὲν εἶναι γνωστὸ ἂν πρόκειται γιὰ τὴν Ἀπολλωνία ποὺ εἶχε ἐπισκεφθεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καὶ βρισκόταν παρὰ τὴν Ἑγνατία ὁδό. Ἡ ταύτισή της μέ τὴν μεταγενέστερη ἐπισκοπὴ Ἱερισσοῦ εἶναι ἀβέβαιη: Denise PAPACHRYSSANTHOU, *Histoire d'un évêché byzantin: Hiérisos en Chalcidique*, *TM* 8, 1981, 373 σημ. 1.

51. Τὸ τοπωνύμιο δὲν εἶναι γνωστὸ ἀπὸ ἄλλη πηγή.

52. Ἀταύτιστα τοπωνύμια.

53. LE QUIEN, *Oriens Christianus*, τόμ. II, 78-90. Ἡ ὀνομασία Σέρρας, ἡ ὁποία ἀπαντᾷ σὲ σφραγίδα τοῦ 9ου αἰῶνα (NESBITT- OIKONOMIDES, *Catalogue*, τόμ. I, ἀρ. 42.1) θά μπορούσαμε ἴσως, νά ὑποθέσουμε ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὴν λατινικὴ ἐκφορὰ τοῦ τοπωνυμίου, καθὼς σὲ λατινικὲς πηγὲς μαρτυρεῖται ὡς Siras, Sarra, Serre· βλ. Π. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Αἱ Σέρραι καὶ τὰ προάστεια τὰ περὶ τὰς Σέρρας καὶ ἡ μονὴ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, *BZ* 3, 1894, 233.

54. Ὁ συντάκτης εἶδε τὸ τοπωνύμιο Φιλίππων καὶ τὸ μετέτρεψε στὸν πιὸ οἰκεῖο τύπο *Φιλίππουπόλεως*. Πρόκειται βέβαια γιὰ τοὺς Φιλίππους, ὅπως ἔχει διορθώσει τὸ κείμενο ὁ πρῶτος ἐκδότης τοῦ παρισινοῦ Τακτικοῦ C. DE BOOR, *Nachträge zu den Notitiae Episcopatum*, *Zeitschrift für Kirchengeschichte* 12, 1891, 594. Βλ. ὅμως τίς παρατηρήσεις τοῦ P. LEMERLE, *Philippe et la Macédoine orientale à l'époque chrétienne et byzantine. Recherches d'histoire et d'archéologie*, Παρίσι 1945, 252 καὶ τὰ σχόλια στὶς σημ. 5 καὶ 7.

55. Τὰ δύο τελευταῖα εἶναι ἄγνωστα τοπωνύμια.

56. Loukritia GOUNAROPOULOU- M. B. HATZOPOULOS, *Les milliaires de la voie egnatienne entre Héraclée des Lyncestes et Thessalonique*, Μελετήματα 1, Ἀθήνα 1985, 36-37, 40-52.

λονίκης με βάση κάποιο γεωγραφικού χαρακτήρα κείμενο (όδοιπορικό;), γραμμένο λατινικά, όπου είχαν προστεθεί και νέα τοπωνύμια, χωρίς να μπορούμε να πούμε με βεβαιότητα, αν αυτά ήταν νέοι ενδιάμεσοι σταθμοί στις ήδη γνωστές επισκοπές.

Απ' όσο μās επιτρέπει ή μέχρι τώρα έρευνα, διαπιστώνουμε ότι τὸ παρισινὸ Τακτικὸ ἀπληγεῖ τρέχουσες ὀνομασίες πόλεων, οἱ ὁποῖες ἦταν σὲ χρῆση τὸν ἑβδόμο αἰῶνα. Οἱ τρέχουσες αὐτὲς ὀνομασίες ὑποδηλώνουν τὴν χρῆση λατινικῶν στὴν περιοχὴ, ἡ ὁποία ὑπαγόταν στὴν Ἐκκλησία τῆς Ρώμης. Οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς ἰσχύουν βέβαια ἀποκλειστικά γιὰ τὶς ἐπισκοπὲς τοῦ Ἰλλυρικοῦ, οἱ ὁποῖες εἶχαν περάσει στὴν σφαῖρα ἐπιρροῆς τοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὄχι γιὰ ἐκείνες ποὺ εἶχαν ὑπαχθεῖ παλαιότερα στὸ Πατριαρχεῖο· αὐτὲς ἀναγράφονται στὸ παρισινὸ Τακτικὸ μὲ τὰ συνήθη λάθη ποὺ παρατηροῦνται στὰ χειρόγραφα τῶν *Notitiae episcopatum*.

Ἐχοντας ἐξετάσει ὥς τώρα μόνον τὰ πρῶτα δείγματα ποὺ μās ἐπιτρέπουν νὰ ὑποπτευθοῦμε ὅτι ἡ κατὰ τάξη τῶν μητροπόλεων καὶ τῶν ἐπισκοπῶν τοῦ Ἰλλυρικοῦ στὸ παρισινὸ Τακτικὸ στηρίχθηκε σὲ κάποιο λατινικὸ κείμενο, προγενέστερο βέβαια τοῦ 732, θὰ ἐπιστήσουμε τὴν προσοχή μας καὶ σὲ ἄλλες ἀναγραφὲς ἀπὸ τὴν ἴδια περιοχὴ, χωρίς νὰ κάνουμε ἰδιαίτερη ἀναφορά στοὺς πάμπολλους ἰωτακισμούς⁵⁷. Ἀναγραφὲς μὲ ἀπλὴ ὀνομασία φαίνεται ὅτι μεταγράφονται χωρίς δυσκολία ἀπὸ τὰ λατινικά στὰ ἑλληνικά, καθὼς ὁ συντάκτης ἔγραφε ὅ,τι ἑβλεπε μπροστά του, ὅπως φαίνεται στὰ ἀκόλουθα χαρακτηριστικὰ παραδείγματα: ἡ ἐπισκοπὴ Βουλλίδος⁵⁸ τῆς μητροπόλεως Δυρραχίου, παρουσιάζεται στὸ χειρόγραφο ὑπὸ τὸν τύπο *βύλης*· ἡ ἐπισκοπὴ Βούρας τῆς μητροπόλεως Κορίνθου ὑπὸ τὸν τύπο *βύρας*· ἡ ἀναγραφὴ *σαλτουβόργης* ἀπαντᾶται ὥς ἐπισκοπὴ τῆς μητροπόλεως Λαρίσης τῆς ἐπαρχίας Δευτέρας Θεσσαλίας⁵⁹, προερχόμενη

57. Ἀναφέρουμε ὀρισμένα χαρακτηριστικὰ παραδείγματα: γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Σητείας τὸ χγφ. παρουσιάζει τὴν γραφὴ *σιτίας*· ἡ ἐπισκοπὴ Κνωσοῦ γράφεται ὥς *κνόσου*· ἡ ἐπισκοπὴ Κυθωνίας παρουσιάζει τὴν γραφὴ *κυδονίας*· ἡ ἐπισκοπὴ Δωδώνης τῆς μητροπόλεως Νικοπόλεως παρουσιάζεται ὥς *δοδονίας* καὶ ἡ ἐπισκοπὴ Ἐλατείας ὥς *ἐλατίας*.

58. Λήμμα «Bullis» (R. JANIN), *DHGE* 10, στ. 1211.

59. Πρόκειται γιὰ προσωνυμία ποὺ ἀπαντᾶται γιὰ πρώτη φορὰ στὸ παρισινὸ Τακτικὸ: βλ. Ἄννα Π. ΑΒΡΑΜΕΑ, *Ἡ βυζαντινὴ Θεσσαλία μέχρι τοῦ 1204. Συμβολὴ εἰς*

ἀπὸ τὸ *Saltus Burgus*⁶⁰· ἡ ἐπισκοπὴ Ἡλίδος⁶¹ τῆς μητροπόλεως Κορίνθου ὑπὸ τὸν τύπο *ἔλις*, προφανῶς ἀπὸ μεταγραφὴ τοῦ *η* σὲ *e*⁶². Ἀξίζει νὰ ἐπισημανθεῖ ἡ χρῆσις τῆς ὀνομαστικῆς στὸν τύπο *ἔλις* καὶ ἡ ἰδιομορφὴ κατάληξις στὴν ἀναγραφὴ *βύλης*, ἐνῶ οἱ ἐπισκοπεῖς ἀναγραφονται σχεδὸν πάντοτε στὴν γενική. Ἄν στὸ πρωτότυπο ὑπῆρχαν τὰ τοπωνύμια σὲ γενική, ἴσως δὲν θὰ ἐντοπίζαμε αὐτὰ τὰ «λάθη»· ὁ συντάκτης, ὅμως, ἔχοντας πιθανῶς μπροστὰ τοῦ τοπωνύμια σὲ ὀνομαστική, σχημάτισε μόνος τοῦ τὴν γενική ποὺ τοῦ χρειάζοταν ἀνάλογα μὲ τὶς γνώσεις του. Σύμφωνα μὲ ὅσα ἤδη ἔχουν ἀναφερθεῖ, θὰ μπορούσαμε νὰ υποθέσουμε ὅτι ἡ πηγὴ ποὺ χρησιμοποίησε ὁ συντάκτης εἶχε τὶς παραπάνω ὀνομασίες σὲ ὀνομαστική⁶³.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἐμφανεῖς περιπτώσεις μεταγραφῆς ἀπὸ τὰ λατινικά στὰ ἑλληνικά, ὑπάρχουν στὸ χειρόγραφο ὀρισμένες παράξενες, δυσερμηνευτές καὶ ἐν πολλοῖς ἀκατανόητες ὀνομασίες κυρίως ἐπισκοπῶν καὶ λιγότερων μητροπόλεων -οἱ μητροπόλεις ἄλλωστε εἶναι πιὸ γνωστὲς ἀπὸ τὶς ἐπισκοπές. Ὁ συντάκτης φαίνεται ὅτι εὑρίσκει δυσκολίες στὴν μεταγραφὴ ἐπισκοπῶν μὲ σύνθετη καὶ δυσνόητη ὀνομασία, κάτι ποὺ ἀπαιτοῦσε παλαιογραφικὲς, ἀλλὰ καὶ γεωγραφικὲς γνώσεις, τὶς ὁποῖες δὲν φαίνεται νὰ εἶχε. Γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὶς περίεργες ὀνομασίες τοπωνυμίων ποὺ διασώζει τὸ χειρόγραφο προσπαθήσαμε μὲ βάση τὰ παλαιογραφικὰ δεδομένα νὰ ἐντοπίσουμε τὰ «λαθη» τοῦ συντάκτη, τὰ ὁποῖα πιθανῶς ὀφείλονται στὴν παρανόηση ὀρισμένων γραμμάτων. Ἄν, ὅπως ἔχουμε ἤδη ἀναφέρει, τὸ κείμενο στὸ ὁποῖο βασίσθηκε ὁ συντάκτης γιὰ νὰ καταγράψει τὶς ἐπισκοπές τοῦ Ἰλλυρικοῦ στὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινούπολης ἦταν τοῦ ἑβδόμου αἰῶνα, ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία ἡ μιξοστρόγγυλη μεγαλο-

τὴν *Ἱστορικὴν Γεωγραφίαν*, Ἀθήνα 1974, 31, 49 J.KODER-Fr. HILD, *Hellas und Thessalia*, *TIB* 1, Βιέννη 1976, 40.

60. ΑΒΡΑΜΕΑ, *Θεσσαλία*, 49 · KODER-HILD, *Hellas und Thessalia*, 208.

61. LE QUIEN, *Oriens Christianus*, τόμ. II, 195-196. Δὲν ταυτίζεται μὲ τὴν ἐπισκοπὴ Ὠλένης (Μ. ΦΟΥΓΙΑΣ, *Ἱστορία τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας Κορίνθου. Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον*, Ἀθήνα 1968, 201), γιατί στὸ χειρόγραφο μαρτυρεῖται ὑπὸ τὸν τύπο *Σελίκου* βλ. N. BEES, *Beiträge zur kirchlichen Geographie Griechenlands im Mittelalter und in der neueren Zeit*, ἀνάτυπο ἀπὸ *Oriens Christianus*, Λιψία 1915, 242.

62. Βλ. πιὸ πάνω, σημ. 19.

63. Βλ. πιὸ κάτω, σελ. 62 κ.έ.

γράμματα λατινική γραφή βρίσκεται σε εύρεια χρήση⁶⁴, τότε είναι πολύ πιθανό το κείμενο αυτό να ήταν γραμμένο σε τέτοιου είδους γραφή. Τό «λάθη» άλλωστε που έντοπίζονται στην μεταγραφή της ονομασίας των επισκοπών, δείχνουν να έχουν γίνει από παρανοήσεις στην ανάγνωση μιξοστρόγγυλης γραφής.

Πιο συγκεκριμένα. Ο συντάκτης φαίνεται ότι είχε δυσκολία στην ανάγνωση του λατινικού Α. Το γράμμα αυτό στην στρογγυλόσχημη μεγάλο γράμματα γραφή («άγροτική»), αλλά και στην μιξοστρόγγυλη του 6ου και 7ου αιώνα σχηματίζεται συνήθως κανονικά ως Α⁶⁵. Όμως, όπως φαίνεται από έναν αριθμό σφραγίδων του δεύτερου μισού του 6ου αιώνα και μέσω 8ου αιώνα, το Α σχηματίζεται με τέτοιο τρόπο⁶⁶, που θυμίζει ή ποτίζει να προσεγγίσει το σχήμα του Α στη λατινική επισημοποιημένη γραφή - έ χρησε τον 8ο αιώνα-, όπου σχηματίζεται ως ανοιχτό u, ενίοτε και ως δύο cc⁶⁷. Έτσι, ο συντάκτης, μάλλον ασυνήθιστος στην λατινική γραφή εύρισκε δυσκολία στην ανάγνωση του Α, ιδιαίτερα όταν αυτό συνδυαζόταν με άλλα παρακείμενα γράμματα, με αποτέλεσμα να παρατηρούνται παρανοήσεις⁶⁸. Στο χειρόγραφο υπάρχει ο τύπος *ευρόσου* για την επισκοπή Εύροίας και με βάση τα όσα είπαμε πιο πάνω, το τελευταίο ου θα μπορούσε να ερμηνευθεί ως παρανόηση του λατινικού Α. Εντοπίσαμε και άλλες παρόμοιες παραδείγματα: η νήσος Κέα⁶⁹, η οποία μαρτυρείται στο παρισινά Τακτικό για πρώτη φορά ως επισκοπή της μητροπόλεως Αθηνών παρουσιάζεται στο χειρόγραφο υπό τον τύπο *κεοῦ* ή επισκοπή Βομελιττά της μητροπόλεως Αθηνών απαντά στο χειρόγραφο υπό την μορφή *βομελίτου*.]

64. THOMPSON, *Εγχειρίδιον Παλαιογραφίας*, 323, 327.

65. *Ο. π.*, πανομοιότυπα αρ. 69, 70, 71.

66. ZACOS-VEGLERY, *Seals*, αρ. 287, 290, 292, 311, 312, 326, 372.

67. THOMPSON, *Εγχειρίδιον Παλαιογραφίας*, 344, 351. Βλ. πιο κάτω, σελ. 7 Πίνακες 1, 2, 3.

68. Έξαιρετικά χαρακτηριστική για την παρούσα έρευνα είναι η παρανόηση του ονόματος Αθηνογένης σε σφραγίδα του 7ου αιώνα με λατινικούς χαρακτήρες. Α σχηματίζεται ως ανοιχτό U, έτσι ώστε το όνομα να παρανοείται και να διαβάζεται ως Ούθηνογένης (G. SCHLUMBERGER, *Sigillographie de l'empire byzantin*, Παρίσι 1887), κάτι που οδήγησε σε τελείως λανθασμένα συμπεράσματα· βλ. P. SPEC *Byzantinische Bleisiegel in Berlin*, Ποικίλα Βυζαντινά 5, Βόννη 1986, αρ. 160. Β Πίνακα 3.

69. Λήμμα «Céos» (R. JANIN), *DHGE* 12, στ. 147-148 MALAMUT, *Les îles*, 337.

μητρόπολη Νικοπόλεως τῆς ἐπαρχίας παλαιᾶς Ἡπείρου παρουσιάζεται στο μέν δεύτερο μέρος σωστά ὡς *Νικόπολις*⁷⁰, ἀλλὰ στο τέταρτο μέρος ὑπὸ τὸν τύπο *νεάπολις*· ἂν θεωρήσουμε ὅτι ὁ συντάκτης εἶχε μπροστά του κάποιο λατινικὸ κείμενο, τότε μπορούμε νὰ διατυπώσουμε τὴν σκέψη ὅτι ὑπῆρχε κάποιο σύμπλεγμα *ic*, τὸ ὁποῖο ἔδωσε τὴν γραφὴ *ea*= Νεάπολις. Γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Ἀδριανουπόλεως τῆς μητροπόλεως Νικοπόλεως ὑπάρχει ἡ γραφὴ *ἀδριανουπόλεως*. Ἄν ὁ συντάκτης τοῦ καταλόγου εἶχε χρησιμοποιήσει στο σημεῖο αὐτὸ ἐλληνικὸ πρωτότυπο, ἀβίαστα θὰ ἔγραφε Ἀδριανούπολις, ὅπως ἄλλωστε γράφει ἢ μᾶλλον ἀντιγράφει σωστά ἀπὸ ἐλληνικὸ κείμενο, τὴν ὁμώνυμη μητρόπολη τῆς ἐπαρχίας Αἰμιμόντου Α' ⁷¹. Ἴσως, ἐδῶ πρόκειται γιὰ μιὰ ἀκόμη παρανόηση ἀπὸ τὰ λατινικά, ἡ ὁποία καὶ πάλι ἐντοπίζεται στο γράμμα Α· δὲν γνωρίζουμε, ὅμως, ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἂν πρόκειται γιὰ προσαρμογὴ σὲ οἰκειότερο τύπο τοῦ παλαιοῦ ὀνόματος Δρόπολις⁷².

Παρατηρήσαμε ἐπίσης παρανόηση τοῦ γράμματος *H*, τὸ ὁποῖο στὴν μιξοστρόγγυλη γραφὴ τῶν κωδίκων σχηματίζεται ὡς ἐπισεσυρμένο *h*⁷³ καὶ μὲ τὸ ἴδιο σχῆμα ἀπαντᾶται σὲ σφραγίδες τοῦ 6ου καὶ τοῦ 7ου αἰῶνα⁷⁴. Γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Λυχνιδοῦ τῆς μητροπόλεως Δυρραχίου, τὴν σημερινὴ Ἀχρίδα, -λατ. *Lychnidus*⁷⁵-, τὸ χειρόγραφο παρουσιάζει τὸν τύπο *λυκηνίδου*. Ὁ συντάκτης διαβάζοντας τὴν προφανῶς ἄγνωστη σ' αὐτὸν ὀνομασία τῆς ἐπισκοπῆς τοῦ Ἰλλυρικοῦ μετέγραψε τὸ *h* σὲ *η*, κάτι συνηθὲς σὲ σφραγίδες τοῦ 6ου καὶ τοῦ 7ου αἰῶνα⁷⁶. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο θὰ μπορούσε νὰ ἐξηγηθοῦν οἱ τύποι *ἀμφησίας* γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Ἀμφίσσης τῆς μητροπόλεως Ἀθηνῶν, *κηρονίας*, προερχόμενος ἀπὸ τὸ λατινικὸ *cheronia*(:), γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ

70. *Notitia* 3.34. Γιὰ μιὰ πιθανὴ ἐξήγηση γιὰ τὶς διαφορὲς ἀνάμεσα στο δεύτερο καὶ τὸ τέταρτο μέρος τοῦ παριστινοῦ Τακτικοῦ βλ. πιὸ κάτω, σελ. 65.

71. *Notitia* 3.582.

72. J. KODER, Προβλήματα τῆς σλαβικῆς ἐποίκησης καὶ τοπωνυμίας στὴ μεσαιωνικὴ Ἡπειρο, *Ἡπειρωτικά Χρονικά* 24, 1982, 20 κ.έ.

73. THOMPSON, *Ἐγχειρίδιον Παλαιογραφίας*, πανομοιότυπο ἀρ. 71.

74. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρονται: ZACOS-VEGLERY, *Seals*, ἀρ. 326, 372, 373, 436, 469, 533, 541, 544, 580, 606 καὶ NESBITT-OIKONOMIDES *Catalogue*, τόμ. I, ἀρ. 2.3.

75. LE QUIEN, *Oriens Christianus*, τόμ. II, 282-286.

76. Βλ. τὴν ἐπιγραφὴν *dulu της Theotocu* (ZACOS-VEGLERY, *Seals*, ἀρ. 583) ἢ τὴν ἄλλη ἐπιγραφὴν *scrybonos* (ZACOS-VEGLERY, *Seals*, ἀρ. 389). Βλ. πιὸ κάτω, σελ. 72, Πίνακα 3.

Χαιρωνείας της μητροπόλεως Ἀθηνῶν· ὁ τύπος *ἐδοσθήνας* γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Αἰγιοσθένων τῆς μητροπόλεως Ἀθηνῶν καὶ ὁ τύπος *γηέβας* γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Φθιωτίδων Θηβῶν⁷⁷. Στὸν τελευταῖο τύπο εἶναι ἐμφανὴς ἡ παρανόηση τοῦ πρώτου γράμματος, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ *T*. Τὸ γράμμα *T* στὴν μίξοστρόγγυλη γραφὴ σχηματίζεται συνηθέστατα ὡς ἐπισε-
 συρμένο *τ* μὲ χαμηλὴ τὴν κεντρικὴ κεραία τοῦ⁷⁸. Ἔτσι, εὐκόλα ἓνας ἄπειρος
 στὴν λατινικὴ γραφὴ θὰ μπορούσε νὰ μεταγράψει τὸ ἐπισεσυρμένο *τ* μαζί μὲ
 τὸ ἐπόμενο *h* ὡς *ch*(;) = *γη*⁷⁹. Ὅπως φαίνεται, λοιπόν, ὁ συντάκτης
 δυσκολευόταν νὰ μεταγράψει τὸ λατινικὸ *th*, τὸ ὁποῖο ἄλλοτε ἀπέδιδε ὡς *θι*,
 ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὶς ἀναγραφὰς *βυθιλότου* γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Βουθρωτοῦ,
θιβαῖδου γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Βοιωτικῶν Θηβῶν, *θιελπούσης*⁸⁰ γιὰ τὴν
 ἐπισκοπὴ Θελπούσης· ἄλλοτε ὡς *τι*, π.χ. *ἀντιέδου* γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Ἀνθη-
 δῶν, *πορτίνου* γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Πορθμοῦ⁸¹, ἀλλὰ καὶ ὡς *θη*: *θηθήπου* γιὰ
 τὴν ἐπισκοπὴ Τιθώρας. Ἡ ἐπισκοπὴ Κύθνου⁸², στὸ χειρόγραφο *Κύδνας*,
 ἴσως ἔχει προέλευση τὴν λατινικὴ γραφὴ *Cythna*, ὅπου εἶναι εὐκόλο τὸ *th* νὰ
 ἀποδοθεῖ στὰ ἑλληνικὰ ὡς θῆτα ἢ ὡς δέλτα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, τὸ
 σύμπλεγμα *ch* μεταγράφεται στὸ χειρόγραφο ὡς *κι*, ὅπως φαίνεται σὲ
 ἀναγραφὰς *ἀγκιασμοῦ* γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Ἀγκιασμοῦ, *σκινέως* γιὰ τὴν
 ἐπισκοπὴ Ἐχίνου καὶ *κικνιπέως* γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Κεγχρεῶν. Μολονότι
 εἶναι πλέον ἐμφανὲς ὅτι ὁ συντάκτης τοῦ χειρογράφου προβαίνει σὲ
 παραναγνώσεις τοῦ λατινικοῦ *h*, ἃς ἐπισημανθεῖ ὅτι ἀποδίδει ὀρθὰ τὴν

77. ΑΒΡΑΜΕΑ, *Θεσσαλία*, 150 κ.έ.

78. THOMPSON, *Ἐγχειρίδιον Παλαιογραφίας*, 351, 419. Βλ. ἐπίσης ἐνδεικτικὰ
 γιὰ τὸν σχηματισμὸ τοῦ *τ* σὲ σφραγίδες τοῦ 6ου καὶ τοῦ 7ου αἰῶνα: ZACOS-VEGLERY,
Seals, ἀρ. 335, 372, 373, 469, 475, 532, 539, 541, 556, 583, 1065, 1072, W. SEIBT, *Die
 byzantinischen Bleisiegel in Österreich*, Βιέννη 1978, 264 καὶ NESBITT- OIKONOMIDES
Catalogue, τόμ. I, ἀρ. 2, 3. Βλ. πρὶο κάτω, σελ. 72, Πίνακες 1, 2, 3.

79. Βλ. τὸν τρόπο ποὺ ἀποδίδεται στὰ λατινικὰ τὸ *χ* στὴν σφραγίδα ZACOS-
 VEGIER, *Seals*, ἀρ. 436 ὅπου ἀντὶ *scholasticu* ἀναγράφεται *stholicu*.

80. Ὅχι *Θαλπούσης* ὅπως ἀναγράφεται στὴν τελευταία ἐκδόση *Notitia* 3. 761.

81. MALAMUT, *Les îles*, 344.

82. V. LAURENT, *DHGE* 13, 1190-1191.

μητρόπολη Ἀθήνα τῆς ἐπαρχίας ἐλάδος⁸³. Μήπως τοῦ ἦταν γνωστή ἡ Ἀθήνα καὶ ἄγνωστες οἱ ὑπόλοιπες ἀναγραφές;

Παρατηρεῖται, ἐπίσης, παρανόηση στὴν ἀνάγνωση τοῦ *E*. Γιὰ τὴν ἐπισκοπὴ Ἐχίνου τῆς μητροπόλεως Λαρίσης τῆς ἐπαρχίας Δευτέρας Θεσσαλίας⁸⁴ ὑπάρχει στὸ χειρόγραφο ὁ τύπος *σκινέως*. Ἡ ἐπισκοπὴ Εὐροίας τῆς μητροπόλεως Νικοπόλεως, ἡ ὁποία στὰ λατινικὰ ἀποδίδεται ὡς *Euroea*⁸⁵, στὸ χειρόγραφο παραδίδεται ὑπὸ τὸν τύπο *ευρόσου*. Βλέπουμε ὅτι σὲ δύο περιπτώσεις, τὸ γράμμα *E* ἀποδίδεται ὡς *C*. Ἄν υποθέσουμε ὅτι ὁ συντάκτης τῆς *Notitia* διάβαζε ἓνα κείμενο μὲ στοιχεῖα μεγαλογράμματης λατινικῆς γραφῆς, τότε εἶναι πολὺ πιθανὸ νὰ φανταστοῦμε, ὅτι ἡ παρανόηση προῆλθε ἀπὸ τὸν συγγενῆ σχηματισμὸ τῶν δύο αὐτῶν γραμμάτων, καθὼς, στὴν μιξοστρόγγυλη γραφὴ πρώιμης ἐποχῆς, ἡ διατέμνουσα τὸ γράμμα *E* κεραία γράφεται συστηματικὰ πολὺ ὑψηλά⁸⁶ καὶ εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργηθεῖ σύγχυση μὲ τὸ *C*. Δὲν ἀποκλείεται, ὅμως, στὸ πρωτότυπο κείμενο νὰ εἶχε ἀποδοθεῖ τὸ *E* ὡς *C* ἀπὸ λάθος τοῦ γραφέα, ὅπως γιὰ παρόδειγμα συμβαίνει στὸ σιγίλλογραφικὸ ὕλικό⁸⁷.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, θὰ μπορούσαν ἐνδεχομένως νὰ ἐξηγηθοῦν καὶ ἄλλες ἀκόμα πιὸ ιδιότυπες γραφές ἐπισκοπῶν, οἱ ὁρθεῖς ὀνομασίες τῶν ὁποίων ἔχουν ἓνα κοινὸ χαρακτηριστικόν· σχηματίζονται στὸν πληθυντικὸ ἀριθμὸ, ὁπότε ἡ κατάληξή τους στὰ λατινικὰ εἶναι *AE*. Πρόκειται γιὰ τίς ἐπισκοπὰς Σερρών, Θηβῶν Φθιωτίδων, Πλαταιῶν, Μεγάρων, Αἰγιοσθένων, Αἰγείρων, Κεχρεῶν, Μεθάνων, Ἀκρεῶν, Βοῶν, Κυθύρων, Πατρῶν, οἱ ὁποῖες στὸ χειρόγραφο ἀπαντοῦν μὲ τοὺς ἀκολουθοῦντες τύπους: *σέρρας*, *γηέβας*, *πλατίας*, *μέδαρας*, *εδίρας*, *εδοσθήνας*, *μαθηάνας*, *ἀκπέας*, *βόας*.

83. Βλ. τίς ὑποθέσεις γιὰ τὴν «Ἑλλάδα»-«ἐλαδιζός», στὴν ὑπὸ ἐκδόση μελέτη τοῦ Ἡλ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗ, *Ελλαδικὰ παραμῦθια καὶ ελαδικὴ παραμυθία* στο Βυζάντιο τὸν 10ο αἰώνα, «Ἑλὶὰ καὶ λάδι». *Πρακτικὰ τοῦ τριμήρου ἐργασίας*, Πολιτιστικὸ Τεχνολογικὸ Ἰδρυμα ΕΤΒΑ, Καλαμάτα 1993.

84. Πρόκειται γιὰ προσωνομῖα ποὺ ἀπαντᾶται γιὰ πρώτη φορὰ στὸ παρισινὸ Τακτικὸ καὶ μᾶλλον πρόκειται γιὰ μεταγενέστερη προσθήκη βλ. ΑΒΡΑΜΕΑ, *Θεσσαλία*, 31, 49 καὶ ΚΟΔΕΡ-ΗΙΛΔ, *Hellas und Thessalia*, 40.

85. LE QUIEN, *Oriens Christianus*, τόμ. II, 143-146. Βλ. λήμμα *Euroea* (R. JANIN), *DHGE* 15, στ. 1424-1425.

86. THOMPSON, *Ἐγχειρίδιον Παλαιογραφίας*, 315.

87. NESBITT- ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΕΣ *Catalogue*, τόμ. II, ἀφ. 8. 63.

κυθιέρας, πάτρας. Ίσως, ό συντάκτης έβλεπε στο τέλος τής λέξης τó ίδιο γράμμα, πιθανώς ένα *E*, τó όποιο είχε σχηματισθεί κατά τέτοιο τρόπο, ώστε ό συντάκτης νά τó διάβαζει ως *C* και βεβαίως νά τó μεταγράφει στα έλληνικά ως *σ*.

Όμως, μέ την προσέγγιση αυτή είναι δύσκολο νά ερμηνεύσουμε τόν τύπο που διασώζει τó χειρόγραφο για τήν μητρόπολη τής έπαρχίας Έλλάδος: *άθήνα μητρόπολις*. Μέ βάση τά όσα ήδη έχουν ειπωθεί, αν ό συντάκτης είχε μπροστά του τόν τύπο *ATHENAE* σέ ονομαστική πληθυντικού και άπλως μετέγραφε άπο τά λατινικά, ό,τι έβλεπε ίσως νά είχαμε στο χειρόγραφο τόν τύπο *αθήνας*. Όμως, ό συντάκτης έκανε προσαρμογές στις ονομασίες, ανάλογα μέ τις απαιτήσεις του καταλόγου του, όπως για παραδειγμα ή χρήση τής ονομαστικής για τις μητροπόλεις και τής γενικής για τις έπισκοπές. Έτσι, θά μπορούσαμε νά οδηγηθούμε σέ άλλες σκέψεις για τήν άποδοση τοπωνύμιων άπό τόν πληθυντικό στον ένικό.

Πιθανώς, στο πρωτότυπο υπήρχε τó τοπωνύμιο στην ονομαστική πληθυντικού (*ATHENAE*), τó όποιο ό συντάκτης νομίζοντας ότι είναι γενική ένικού (*ae* είναι ή κατάληξη των πρωτοκλιτων ουσιαστικών), όπως συνήθως άπαντώνται οί έπισκοπές, τó μετέτρεψε σέ ονομαστική *αθήνα*, όπως μαρτυρείται στο παρισινό Τακτικό⁸⁸. Η ίδια υπόθεση θά μπορούσε νά ερμηνεύσει και άλλα ονόματα έπισκοπών σέ πληθυντικό άριθμό, τά όποια στο χειρόγραφο άπαντούν στον ένικό. Αν άπό τήν άλλη πλευρά, υπήρχαν στο κείμενο, άπ' όπου ό συντάκτης άντλούσε τις πληροφορίες του, ονομασίες σέ γενική πληθυντικού (π.χ. *Athenarum*, *Serrarum*) τότε πιθανώς ό συντάκτης νά μετέφερε σωστά τά τοπωνύμια στην γενική πληθυντικού.

Λανθάνουσα χρήση ονομαστικής ένικού στο πρωτότυπο κείμενο έντοπίσαμε ήδη στις αναγραφές *βύλης* και *ελις*. Επισημάναμε, όμως, στο χειρόγραφο και άλλες αναγραφές που δείχνουν νά έχουν προσαρμοστεί άνεπιτυχώς άπο τήν ονομαστική ένικού ή έπισκοπή Άργους άπαντά ως *άργουι* ή ιδιοτυπία αυτή θά μπορούσε νά εξηγηθεί άπό τó ότι ό συντάκτης του καταλόγου έβλεπε, ίσως, τó τοπωνύμιο στην ονομαστική ένικού, στα λατινικά *Argos*, και τó μετέφρασε στα έλληνικά κατά τούς κανόνες τής

88. Ο Συνέδημος (645.11), ό όποιος για πολλούς μελετητές θεωρείται ως πηγή του παρισινού Τακτικού, ιδιαίτερα για τήν έπαρχία Έλλάδος, παραδίδει σωστά τó τοπωνύμιο: βλ. τά σχόλια του εκδότη, DARROULES, *Notitiae*, 4.

δευτέρας κλίσης τῶν ὀνομάτων, χωρίς νά γνωρίζει ὅτι πρόκειται γιά ὄνομα πού κλίνεται σύμφωνα μέ τήν τρίτη κλίση. Τό ἴδιο θά μπορούσε νά συμβεῖ καί μέ τήν ἀπόδοση τῆς ἀναφερόμενης ὡς ἐπισκοπῆς *γλίου*, ἀπό το τοπωνύμιο Φλιούς. Ὡστόσο, παρατηροῦμε τήν σωστή ἀπόδοση στο χειρόγραφο τῶν ἐπισκοπῶν *κάστρον*, Φαρσάλων ὡς *φαρσάλω*, *Δελγῶν*, *Θερμοπυλῶν* ὡς *θερμοπύλων*.

Ὁ συντάκτης τοῦ Τακτικοῦ εἶχε κληθεῖ νά μεταγράψει ἀπό τὰ λατινικά μὴ οἰκεῖες σ'αὐτόν ὀνομασίες πόλεων, οἱ ὁποῖες φαίνεται ὅτι ἔγιναν ἀνομασίες δυσνόητες ἀπό τήν μὴ ἐξοικεῖσή του μέ τήν λατινική παλαιογραφία καί ἀπό τήν ἑλλειπῆ γεωγραφική του κατάρτιση. Ἔτσι, προσάρμοσε σύμφωνα μέ τοὺς πιὸ ἀπλοὺς κανόνες τῆς γραμματικῆς ὅσα τοπωνύμια ἀγνοοῦσε, ἐνῶ παρέδωσε σχετικὰ ὀρθὰ ἐκεῖνα πού εἶναι συνδεδεμένα μέ γεγονότα τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς ἱστορίας. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ὁ συντάκτης τοῦ παρισινοῦ Τακτικοῦ εἶχε ἱστορικὲς γνώσεις.

Ἐπανερχόμενοι στὰ «λάθη» τοῦ χειρογράφου παρατηροῦμε ὅτι παρουσιάζουν ἰδιομορφίες οἱ ὀνομασίες ἐπισκοπῶν πού περιέχουν τὸ γράμμα ρ. Εἶδαμε πιὸ πάνω τήν ἀναγραφή τῆς ἐπισκοπῆς Βουθρωτοῦ νά παρουσιάζεται στο χειρόγραφο μέ τὸν παρὰξενό τύπο *βυθιπτότοι*. Ἄν στὴν θέση τοῦ *π* τοποθετήσουμε ρ, θά προσεγγίσουμε τὴν ὀρθή ὀνομασία τῆς ἐπισκοπῆς. Τό ἴδιο ἀποτέλεσμα θά ἔχουμε καί γιὰ ἄλλες ἀναγραφές πού ἔχουν *π*: *σκαπφείας* (Σκάρφεια), *κοπονίας* (Κορωνία), *θηθήτου* (Τιθώρα), *μεδάπας* (Μέγαρα), *στίπης* (Στεῖρα), *κιχνιπέως* (Κεγχρεαί), *επιδάμπας* (Ἐπίδαυρος), *ἀκπέας* (Ἀκρέαι). Ἀφοῦ τὸ ρ ἔχει διαβασθεῖ σὲ τόσες περιπτώσεις ὡς π, τότε μπορούμε νά ὑποθέσουμε ὅτι τὸ λατινικὸ κείμενο πιθανότατα ἔγραψε τὸ γράμμα ρ μέ τὴν ἐλληνικὴ μορφή του, τὸ ὁποῖο στὴν συνέχεια ὁ συντάκτης τὸ διάβασε ὡς π. Τὰ παραπάνω μᾶς ἐπιτρέπουν ἀκόμα νά ἐπιβεβαιώσουμε ὅτι τὸ λατινικὸ κείμενο, ἀπ' ὅπου ὁ συντάκτης ἀντλήσε τίς πληροφορίες του γιὰ τίς ἐπισκοπές τοῦ Ἰλλυρικοῦ, εἶχε στοιχεῖα μεγαλογράμματης γραφῆς ἀνάμεικτα μέ στοιχεῖα ἐπισευρμένης (=μιξοστρόγγυλη) καί ἐπιπλέον ἦταν ἓνας κώδικας γραμμένος μέ μεικτοὺς ἐλληνολατινικοὺς χαρακτήρες, κάτι ἐξαιρετικὰ σύνηθες σὲ κώδικες τοῦ 7ου αἰῶνα⁸⁹, σὲ δημόσια ἔγγραφα⁹⁰, ὅσο

89. THOMPSON, *Ἑγχειρίδιον Παλαιογραφίας*, 322.

90. G. CAVALLIO, La coltina scrittoria greco-romana nella prassi documentale di età bizantina, *JÖB* 19, 1970, 1-31.

καί σέ σφραγίδες τῆς ἐποχῆς⁹¹. Ὅμως, ὑπάρχουν τοπωνύμια ὅπου τὸ ρ ἔχε διαβασθεῖ σωστά: ὅπως στίς ἐπισκοπές *τρίκης, ἀμβροσίας, πάτρας*, δηλαδὴ σὲ ἐπισκοπές ὅπου ὑπάρχουν δύο καὶ τρία σύμφωνα μαζὶ καὶ εἶναι ἀδύνατον τὸ ρ νὰ διαβασθεῖ ὡς π.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παρανόηση τοῦ γράμματος π, «λάθη» παρατηροῦντα στὴν ἀνάγνωση τοῦ γ, τὸ ὁποῖο σὲ ἀρκετὲς περιπτώσεις μεταγράφεται ὡς δ. Οἱ ἐπισκοπές *Μεγάρων, Αἰγιοσθένων, Παγῶν, Αἰγίου, Αἰγείρας, Τεγέας* στὸ χειρόγραφο ἀπαντοῦν ὑπὸ τὴν μορφή *μεδάπας, ἐδοσθήνας, πάδου, ἐδίου, ἐδίρας, τεδέας*. Θὰ μπορούσαμε, ἴσως, νὰ προσεγγίσουμε τὴν ἰδιομορφίαν ἀν' ἐξετάζουμε τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖο σχηματίζεται τὸ G σὲ σφραγίδες τοῦ 6ου καὶ τοῦ 7ου αἰῶνα: τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος αὐτοῦ μοιάζει τόσο πολὺ μὲ τὸ δ⁹², ποὺ εἶναι εὐκόλο νὰ ὁδηγήσει σὲ παρανόηση καὶ λάθος ἀνάγνωση⁹³. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ ἐπισημαίνονται ὀρθὲ ἀναγνώσεις, ὅπως *ἐδέψου, ἀντιέδου, δρυμίας, λιβαδίας, δελφῶν, λακεδέες* γιὰ τίς ἐπισκοπές Αἰδηψοῦ, Ἀνθηδών, Λρυμαίας, Λειβαδίας, Δελφῶν, Λακεδαίμονος.

Μέχρι τώρα εἶδαμε ὅτι ἡ γλωσσικὴ ἀπόδοση στὸ χειρόγραφο τῶν ἐπισκοπῶν ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Ἰλλυρικοῦ μᾶς βοηθᾷ νὰ ἀνιχνεύσουμε τὴ λατινικὴ προέλευση τῆς πηγῆς ποὺ χρησιμοποίησε ὁ συντάκτης γιὰ ν' ἐνταξίει τίς νέες ἀναγραφές στὴν βυζαντινὴ ἐκκλησιαστικὴ ἱεραρχία. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, ἡ ὀνομασία ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ συντάκτης γιὰ τὴν ἐπισκοπὴν, εἶναι δυνατόν νὰ προσφερῇ στοιχεῖα γιὰ τὴν χρονολογικὴ προσέγγιση τοῦ πρωτότυπου κειμένου. Τυπικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ μνε

91. Βλ. ἐνδεικτικὰ: ZACOS-VFGLFRY, *Seals*, ἀρ. 331, 395, 472, 476, 485, 495, 506, 507, 508, 511A, 516, 523, 524, 528. Βλ. πρὶν κατω, σελ. 73, Πίνακα 4.

92. Βλ. ἐνδεικτικὰ: ZACOS-VFGLFRY, *Seals*, ἀρ. 331, 332, 333, 335, 347, 351, 488A, 485 καὶ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ, *L'epigraphie des bulles*, 159 κ.λ. Βλ. πρὶν κατω, σελ. 73, Πίνακα 5.

93. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ἀξίζει νὰ σημειώσουμε τὴν γραμμικὴ ἀπόδοση τῆς γλωσσικοῦ φθόγγου δι, ὅπου τὸ γάμμα πρὶν ἀπὸ τὸν ἥχο ι ἢ ε τρεπεῖται σὲ δέλτα. Ἄ. ΤΣΟΠΑΝΑΚΗΣ, *Contribution à l'étude des dialectes neogrecs: Essai sur la phonétique parlée de Rhodes*, Ἀθήνα 1940, 95-96 (=Συμβολές στὴν ἱστορία τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας, τομ. Α', Θεσσαλονίκη 1983, 145-146)· πρβλ. τὰ σχόλια γιὰ τὴν σχιζογενῆ «Διγενῆς»-«Διονυσος» τοῦ Ἡλ. ΑΝΔΡΩΣΤΑΚΗ, *Οἶνος ὁ Βυζαντινός. Ἡ ἀμπελὸς ὁ οἶνος στὴ βυζαντινὴ ποίηση καὶ ὑμνογραφία, Ὁ οἶνος στὴν ποίηση*, Ἀθήνα 1970, τόμ. Β', μέρος Β', 184.

τῆς ἐπισκοπῆς Ὑπάτης⁹⁴, ὑπὸ τὴν μορφή *ὕπατία* στὸ χειρόγραφο⁹⁵. Ἡ μνεῖα αὐτὴ ὁδηγεῖ στὴν διαπίστωση ὅτι ἡ πηγὴ ποὺ χρησιμοποίησε ὁ συντάκτης τοῦ καταλόγου εἶναι ὁπωσδήποτε προγενεστερὴ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Φωτίου (858-867), ὅποτε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπαντᾶται ἡ νέα ὀνομασία τῆς ἐπισκοπῆς, ὡς Νεαὶ Πάτραι⁹⁶.

Πέρα ἀπὸ τὶς παλαιογραφικὲς παραναγνώσεις ποὺ ἐντοπίσαμε, ὁ συντάκτης δείχνει νὰ εἶχε δυσκολίες μετάφρασης τῆς λατινικῆς ὀνομασίας, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν περίπτωση τῆς παλαιᾶς Ἡπείρου. Τὸ χειρόγραφο στὸ τέταρτο μέρος μὲ τὶς ἐπισκοπὲς ἔχει τὸν τύπο *ἐπαρχία πάλαι ηπειρίου νεάπολις μητρόπολις*⁹⁷, ἐνῶ στὸ δεῦτερο μέρος, ὅπου καταγράφεται ἡ ἱεραρχία τῶν μητροπόλεων ποὺ τελοῦν ὑπὸ τὸ πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, γράφεται κανονικά: *ἐπαρχία παλαιᾶς ἡπείρου ὁ νικοπόλεως*. Νομίζω ὅτι ὁ συντάκτης δὲν εἶχε μπροστά του τὸν τύπο παλαιᾶς Ἡπείρου, τὸν ὁποῖο μόνο θὰ ἀντέγραφε, ἀλλὰ εἶχε ἓνα τύπο, τὸν ὁποῖο ἔπρεπε νὰ τὸν μεταφράσει καὶ τὸν ἀπέδωσε μὲ τὸν τύπο τοῦ χειρογράφου. Αὐτὴ ἡ διαφορὰ θὰ μπορούσε νὰ συμβεῖ ἢ γιατί ὁ συντάκτης ἔκανε λάθος, κάτι ποὺ δὲν μοῦ φαίνεται ἀληθοφανές, ἢ γιατί τὸ τέταρτο μέρος εἶναι, ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ, μεταγενέστερο τοῦ δευτέρου καὶ, ἀπὸ τὴν ἄλλη, μὲ διαφορετικὴ προέλευση. Ἴσως, δηλαδή, ὑπῆρχαν δύο διαφορετικὰ κείμενα, ἀπὸ τὸ πρῶτο, ὅπου ἡ ἐπαρχία Παλαιᾶς Ἡπείρου καὶ ἡ μητρόπολις Νικοπόλεως γράφονταν κανονικά, ὁ συντάκτης ἄντλησε στοιχεῖα γιὰ τὴν τάξη τῶν μητροπόλεων (δεῦτερο μέρος), «τάξη» ἢ ὁποῖα πιθανῶς εἶχε ὑπαγορευθεῖ ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλη⁹⁸, ἐνῶ ἀπὸ ἄλλο κείμενο, λατινικό, συγκέντρωσε

94. Δ. Β. ΓΟΝΗ, Ἡ βυζαντινὴ Ὑπάτη, *Ὑπάτη* 17-19, 1987-1988, 113-147.

95. Στὸ κριτικὸ ὑπόμνημα τῆς ἔκδοσης τοῦ Τακτικοῦ (*Notitia* 3. 681) δὲν ἐπισημαίνεται ἡ διαφορετικὴ γραφὴ.

96. ΑΝΩΝΥΜΟΥ, *Περὶ Μεταθέσεων*, ἔκδ. Γ. Α. ΡΑΛΛΗΣ-Μ. ΠΟΤΛΗΣ, *Σύνταγμα τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων*, τόμ. Ε΄, Ἀθήνα 1885, 393. Βλ. V. GRUMEL, *Les Regestes des Actes du Patriarcat de Constantinople de 715 à 1206*, 1. *Les Actes des Patriarches*. Fasc. II, III. *Les Regestes de 715 à 1206*, deuxième édition revue et corrigée par J. DARROUZÈS, Παρίσι 1989, ἀρ. 528 [487].

97. Δὲν ὑπάρχει σχόλιο στὸ κριτικὸ ὑπόμνημα γιὰ τὸν τύπο *πάλαι ηπειρίου*: *Notitia* 3. 294

98. ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ-ΓΑΛΑΚΗ, Συμβολή, 74-75.

πληροφορίες για τις υποκείμενες στην μητρόπολη Νικοπόλεως επισκοπές, αλλά και για όλες τις επισκοπές του Ίλλυρικού.

Έχοντας πιο πάνω μιλήσει, κατά περίπτωση, για τις εξαιρετικά ιδιότυπες γραφές που παρέχει το χειρόγραφο για τις επισκοπές της μητροπόλεως Ἀθηνῶν της ἐπαρχίας Ἑλλάδος, θὰ ἐξετάσουμε στὴν συνέχεια τὸ πρόβλημα ποὺ προκύπτει ἀπὸ τὸν μεγάλο ἀριθμὸ τους (39). Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς γεννᾷ πολλὰ ἐρωτηματικά, ἂν σκεφθοῦμε ὅτι τὸν 12ο-13ο αἰῶνα, ἐπὶ Μιχαὴλ Χωνιάτη (1182-1204), ἡ μητρόπολη εἶχε 10 ἐπισκοπές⁹⁹, ἐνῶ ἔχει υποστηριχθεῖ ὅτι στὴν ἐπαρχία Ἑλλάδος ποτὲ δὲν ὑπῆρχαν παραπάνω ἀπὸ 25 ἐπισκοπές¹⁰⁰. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ὁργάνωση τῆς ἐπαρχίας Ἑλλάδος ὑπὸ τὸν μητροπολίτη Ἀθηνῶν ἀπαντᾶται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν *Notitia* 3. Μέχρι τὴν 5 Ὁικουμενικὴ Σύνοδο (680), ὅπου υπογράφει ὁ Ἰωάννης ἐπίσκοπος Ἀθηνῶν¹⁰¹, ἡ Ἀθῆνα φέρεται ὡς ἐπισκοπὴ καὶ ὑπάγεται στὴν μητρόπολη Κορίνθου, ἐνῶ ἡ ἀνοδὸς τῆς σὲ μητρόπολη¹⁰² θὰ πρέπει νὰ τοποθετηθεῖ μετὰ τὸ 680 καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν σύνταξη τῆς *Notitia* 3¹⁰³. Δὲν μποροῦμε νὰ γνωρίζουμε ἂν συνδέεται μὲ νέους προσανατολισμοὺς τοῦ θέματος

99. Χρυσόστομος ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, *Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν*, Ἀθῆνα 1928 30-31.

100. L. DUCHESNE, Les anciens évêchés de la Grèce, *Mélanges d'Archéologie et d'Histoire de l'École Française de Rome* 15, 1895, 375-388 καὶ KODER-HILD, *Hellas und Thessalia*, 127.

101. MANSI, XI, 644 E, 672 E-673 A.

102. Στὰ χαράγματα τοῦ Παρθενῶνος ἀναγράφονται μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ ἐπισκόπου οἱ ἀκόλουθοι ἀρχιερεῖς: Ἀνδρέας ἐπίσκοπος (†693) ἀρ. 34, Μαρίνο μάλλον μητροπολίτης (†704) ἀρ. 80, Ἰωάννης ἐπίσκοπος (†713) ἀρ. 83, Ἀδαμάντις ἐπίσκοπος (†768 ἢ 813) ἀρ. 67, Γρηγόριος ἐπίσκοπος (†779) ἀρ. 82 (ἐκδ. Α. Κ. ΟΡΛΑΝΔΟΣ-Λ. ΒΡΑΝΟΥΣΗΣ, *Τὰ χαράγματα τοῦ Παρθενῶνος, ἥτοι ἐπιγραφὴ χαραχθεῖσαι ἐπὶ τῶν κιόνων τοῦ Παρθενῶνος κατὰ τοὺς παλαιοχριστιανικοὺς καὶ βυζαντινοὺς χρόνους*, Ἀθῆνα 1973).

103. ΦΟΥΓΙΑΣ, *Ἐκκλησία Κορίνθου*, 182· P. ΥΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ, Métropoles et Péloponnèse mésobyzantine: un souvenir des invasions Avaro-Slaves, *Byzantion* 63, 199 395, σημ. 21. Πρβλ. V. LAURENT, L'érection de la métropole d'Athènes, *Études Byzantines* 1, 1943-1944, 67-71.

Ἑλλάδος¹⁰⁴, τοῦ ὁποίου ἡ πρώτη ἀσφαλὴς μαρτυρία ἀπαντᾶται τὸ 695¹⁰⁵. Ἡ νέα μητρόπολη πάντως προικοδοτήθηκε, ὅπως ἦταν φυσικό, μὲ τὶς ἐπισκοπὲς τῶν περιοχῶν Εὐβοίας, Φωκίδας, Βοιωτίας, Ἀττικῆς, οἱ ὁποῖες τελοῦσαν μέχρι τότε ὑπὸ τὸν μητροπολίτη Κορίνθου¹⁰⁶. Καθορίσθηκαν, ἔτσι, σαφῶς τὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα διαχωρίσθηκαν πλέον ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο. Δύσκολο, ὅμως εἶναι νὰ ἐξηγηθεῖ τὸ ἐξαιρετικὰ πολυάριθμο τῶν ἐπισκοπῶν ποὺ ἀναφέρονται στὴν *Notitia* 3, καθὼς πολλὲς ἐπισκοπὲς μαρτυροῦνται ἅπαξ στὸν κατάλογο αὐτό (Κύδνας, Κεοῦ, Σαλαμίνας = Βαλιαμίνας¹⁰⁷, Μύκων, Λιτνάδας = Τανάγρας, Ὀσπέους = Σκύρου¹⁰⁸, Ἐδέψου = Αἰδηψοῦ, Πορτίνου = Πορθμοῦ¹⁰⁹, Καποίας = Καρύστου¹¹⁰, Θερμοπυλῶν, Σκαπφείας, Ἐλατίας, Ἀβαία = Βοέ, Ὀπης = Ὀποῦς, Ἀναστασίας = Ἀνάστασις, Βομελίτου = Βουμελιττά, Ἀντιέδου = Ἀνθηδών, Θιβαΐδου = Θῆβαι Βοιωτίας¹¹¹, Δρυμίας = Δρυμαίας, Ὑττου. Κηρονίας = Χαιρωνείας, Κοπονίας = Κορωνείας, Ὀλας = Αὐλῶνος, Ἐπίας = Εὐριπίας, Θηθήπου = Τιθώρας, Λιβαδίας, Πλατίας = Πλαταιῶν, Τλεσίνας = Ἐλευσίνας, Δαύμας

104 H. HUNGER, Athen in Byzanz: Traum und Realität, *JÖB* 40, 1990, 49.

105. ΘΕΟΦΑΝΗΣ, 368. βλ. N. OIKONOMIDÈS *Les listes de préséance byzantines des IXe et Xe siècles*, Παρίσι 1972, 351· Fr. WINKELMANN, *Byzantinische Rang- und Ämterstruktur im 8. und 9. Jahrhundert*, *BBA* 53, Βερολίνο 1985, 92.

106. βλ. τὸν κατάλογο μὲ τὶς ἐπισκοπὲς τῆς μητρόπολης Κορίνθου στὸν ΦΟΥΓΙΑ, *Ἐκκλησία Κορίνθου*, 157. βλ. ἐπίσης R. BROWNING, Athens in the 'Dark Age', *Culture and History. Essays presented to Jack Lindsay*, Σίδνεϋ 1984, 299-301.

107. Οἱ ἐπισκοπὲς ἀναφέρονται ὅπως μαρτυροῦνται στὸ χγφ. καὶ δίπλα παρατίθεται ἡ ταύτιση ποὺ ἔχει γίνεи ἀπὸ τοὺς BEES (*Beiträge zur kirchlichen Geographie*, 239-278) καὶ Fr. GELZER (*Die kirchliche Geographie Griechenlands vor dem Slaweneinbruche*, *Zeitschrift für wiss. Theologie* 35, 1892, 419-436). Οἱ παραπάνω μελετητὲς ἐρμήνευσαν τὶς περίεργες ἀναγραφὲς τοῦ παρισινοῦ Τακτικοῦ, χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν ὅτι πίσω ἀπὸ τὶς ιδιότυπες ὀνομασίες λανθάνει κάποιο λατινικὸ κείμενο. βλ., ἐπίσης, τὸ κριτικὸ ὑπόμνημα στὴν ἔκδοση τῆς *Notitia* 3. 687-726 καὶ 733-768.

108. Μνημονεύεται καὶ στὴν *Notitia* 7. 502, στὸ Τακτικὸ τοῦ πατριάρχου Νικολάου Α' (901-907)· βλ. DARROUZÈS, *Notitiae*, 78.

109. Μνημονεύεται καὶ τὸν 10ο αἰῶνα στὴν *Notitia* 7. 504.

110. Ἀναφέρεται καὶ στὴν *Notitia* 7. 503.

111. Πρώτη μνεία στὴν *Notitia* 2. 79 ὡς αὐτοκέφαλη ἀρχιεπισκοπὴ καὶ κατόπιν μνημονεύεται ἐπίσης στὴν *Notitia* 7. 86.

= Δαυλείας¹¹², Μεδάπας = Μέγαρα, Ἀμφησίας, Δελφῶν, Ἀμβροσίας, Ἀμπισύρας = Ἀντικύρας, Στίπης = Στείρας, Θησάβας = Θεσπιῶν, Αἰδοσθήνας = Αἰγιοσθένων, Πάδου = Παγῶν, Μεδάρας = Μεγάρων). Πρόκειται για δημιουργία νέων ἐπισκοπῶν ἢ πρόκειται για ἀπλὴ καταγραφή τῆς ὀνομασίας ἀρχαίων πόλεων; Μήπως, ὁ συντάκτης πῆρε κάποιο λατινικὸ κατάλογο μὲ τὶς πόλεις τοῦ Ἰλλυρικοῦ, καὶ φυσικὰ τῆς ἐπαρχίας Ἑλλάδος, τὶς ὁποῖες μετέγραψε ὡς ἐπισκοπές μὲ τὸν συνήθη ἄτεχνο τρόπο ποὺ μεταγράφονταν τὸν ἑβδομο αἰῶνα τὰ ἑλληνικὰ ἀπὸ τὰ λατινικά¹¹³, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ κάποιες συγκεκριμένες ἀνάγκες; Ποιές ἦταν αὐτές οἱ ἀνάγκες; Μήπως ἡ *Notitia* 3, μὲ τὴν χαρακτηριστικὰ σημαντικὴ αὔξηση τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπισκοπῶν σὲ πολλές μητροπόλεις¹¹⁴, συντάχθηκε γύρω στὸ 754, κατὰ τὴν σύγκληση τῆς εἰκονομαχικῆς Συνόδου, στὴν ὁποία εἶχε λάβει μέρος ὁ σημαντικὰ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν 338 πατέρων¹¹⁵; Μολονότι δύσκολη παραμένει ἡ ἀπάντηση στὰ παραπάνω, ὡστόσο ἡ κατάρτιση τοῦ καταλόγου αὐτοῦ θὰ μπορούσε ἐνδεχομένως νὰ εἶχε ἐξυπηρετήσῃ τὶς ἀνάγκες τῆς εἰκονομαχικῆς Συνόδου, καθὼς μετὰ τὴν προσάρτηση τοῦ Ἰλλυρικοῦ οἱ νέες μητροπόλεις καὶ οἱ ἐπισκοπές τους θὰ ἔπαιρναν γιὰ πρώτη φορὰ μέρος σὲ Σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἀξίζει νὰ υπογραμμισθοῦν οἱ μαρτυρίες τῆς *Χρονογραφίας* τοῦ Θεοφάνη, πρῶτα γιὰ τὸν ἐποικισμό τῆς Κωνσταντινούπολης τὸ 746-748 μὲ οἰκογένειες ἐκ τῶν νήσων καὶ Ἑλλάδος καὶ τῶν κατωτικῶν μερῶν¹¹⁶ καὶ ἔπειτα τὴν μεταφορὰ 500 ὀστρακαρίων στὴν Κωνσταντινούπολη ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν νησιῶν¹¹⁷, μαρτυρίες, οἱ ὁποῖες υποδηλώνουν ὅτι στὴν περιοχὴ εἶχε σημειωθεῖ δημογραφικὴ ἀνθήση, κάτι ποὺ θὰ μπορούσε ὡς ἓνα βαθμὸ, νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν μνεία τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως Ἀθηνῶν.

112. Ἐπίσης μνημονεύεται στὴν *Notitia* 7. 498.

113. Table ronde animée par A. GUILLOU στὸν τόμο: *La paléographie grecque et byzantine*, 528. Βλ. πρὸ κάτω, σελ. 73, Πίνακα 6.

114. ΚΟΥΝΤΟΥΡΑ-ΓΑΛΑΚΗ, Συμβολή, 77 κ.ε.

115. ΘΕΟΦΑΝΗΣ, 427.

116. ΘΕΟΦΑΝΗΣ, 429. Βλ. ROCHOW, *Theophanes*, 173.

117. ΘΕΟΦΑΝΗΣ, 440. Μᾶλλον πρόκειται γιὰ κεραμοτεχνίτες βλ. C. DU CANGE, *Glossarium ad scriptores mediae et intimae Graecitatis*, Λυών 1688 (ἀνατ. Graz 1958), 1062.

Στήν *Notitia* 3 αποτυπώνεται ο περιορισμός των ορίων της δικαιοδοσίας του μητροπολίτη Κορίνθου από τον μητροπολίτη Ἀθηνῶν. Ἡ ἄλλοτε σημαντική μητρόπολη Κορίνθου τῆς ἐπαρχίας Ἑλλάδος παρουσιάζεται τώρα σαφῶς υποβαθμισμένη¹¹⁸, ὡς μητρόπολη τῆς ἐπαρχίας Πελοποννήσου. Ὁ διαχωρισμός αὐτὸς δὲν ὑπάρχει στὸν Ἱεροκλῆ, ὁ κατάλογος τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζει ἐπαρχία Πελοποννήσου, ἀλλὰ μόνον ἐπαρχία Ἑλλάδος¹¹⁹. Ἔτσι, ἔχουμε ἀπὸ τὴν μιὰ πλευρὰ, μιὰ ἐπιπλέον διαφορὰ ἀνάμεσα στὰ δύο κείμενα, τὸν Συνέκδημο καὶ τὴν *Notitia* 3, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μιὰ ἔμμεση μαρτυρία ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ὑποδηλώνει διοικητικές ἀλλαγές στὴν Πελοπόννησο στὰ μέσα τοῦ ὀγδόου αἰῶνα. Δὲν εἶναι γνωστό, ἂν τὸ ζήτημα σχετίζεται μὲ τὴν ἰδρυση τοῦ θέματος Πελοποννήσου, τοῦ ὁποίου ὁ πρῶτος γνωστός στρατηγὸς μαρτυρεῖται τὸ 812, ἀλλὰ εἶναι πιθανὸν τὸ θέμα νὰ εἶχε ἰδρυθεῖ ἀρκετὰ προγενέστερα¹²⁰.

Μολονότι ἡ μητρόπολη Κορίνθου στερήθηκε τὶς ἐπισκοπές τῆς ἐπαρχίας Ἑλλάδος, ὥστόσο τὸ παρισινὸ Τακτικὸ μᾶς τὴν παρουσιάζει μὲ 37 ἐπισκοπές, προερχόμενες ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο· δύο ἀπὸ αὐτὲς ἀναγράφονται στὸ χειρόγραφο μόνον μὲ τὸν ἀριθμὸ τάξης, χωρὶς νὰ ἀναφέρεται ἡ ὀνομασία τους, ἐνῶ οἱ ἀκόλουθες μαρτυροῦνται γιὰ πρώτη φορὰ ὡς ἐπισκοπές: Αἰδίδρας = Αἰγείρων, Σικύου, Πιλαύρας = Ἐπίδαυρος¹²¹, Μαθηάνας = Μεθάνων, Ἀκτέας = Ἀκρεῶν, Βόα = Βοαί, Κυθύερας νήσου = Κυθήρων, Πητυούσης νήσου, Βύρας = Βούρας, Κλήτου, Φλίου, Συλλέου = Πύλου, Θιελπούσης = Θαλπούσης, Μαθηνίας = Μαντινείας, Φιालίας, Ἀσίνας. Ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως Κορίνθου θὰ μπορούσε ἐνδεχομένως νὰ ἀποδοθεῖ στὴν δημογραφικὴ ἀνθηση τῆς περιοχῆς, ἀνθηση ποὺ ἔχει συνδεθεῖ μὲ τὴν πλήρη κυριαρχία τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ τοὺς Ἰσαύρους αὐτοκράτορες¹²². Παράλληλα, θὰ

118. Τ. Ἀ. ΓΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, Ἑκκλησιαστικὴ Ἱστορία Κορινθίας, *Πελοποννησιακά* 9, 1972, 127.

119. *Συνέκδημος*, 643. 6.

120. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ, *Listes*, 350 καὶ σημ. 357, WINKELMANN, *Rang-und Ämterstruktur*, 104-105 καὶ YANNOPOULOS, *Métropoles du Péloponnèse*, 393 καὶ σημ. 13.

121. *Συνέκδημος*, 647. 2.

122. YANNOPOULOS, *Métropoles du Péloponnèse*, 394.

μπορούσαν να ισχύουν τα όσα προηγήθηκαν για την μητρόπολη Ἀθηνῶν καὶ τὴν σύγκληση τῆς εἰκονομαχικῆς Συνόδου τοῦ 754.

Ἐξετάζοντας τὸ τέταρτο μέρος τοῦ παρισινοῦ Τακτικοῦ, διαπιστώσαμε ὅτι αὐτὸ εἶναι μεταγενέστερο τῶν ὑπολοίπων μερῶν καὶ ὅτι γιὰ τὴν ἔνταξη τῶν νέων μητροπόλεων καὶ ἐπισκοπῶν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Ἰλλυρικοῦ χρησιμοποιήθηκε κάποιον λατινικὸ κείμενο. Ἐχοντας, λοιπόν, ἀποδείξει τὴν λατινικὴ προέλευση τῆς πηγῆς τοῦ συντάκτη ἢ μεταφραστῆ τῆς *Notitia* 3, θὰ μπορούσαμε νὰ διατυπώσουμε ὁρισμένες σκέψεις γιὰ τὸ εἶδος τοῦ λατινικοῦ κειμένου. Ὅπως προαναφέρθηκε στὶς περιπτώσεις τῆς ἀναγραφῆς τῶν βύλης, ἔλιν, Ἀθηνῶν, Θηβῶν, Πλαταιῶν, Πατρῶν, Βοῶν, Αἰγείρων, Μεθάνων, Ἀκρεῶν, ἀλλὰ καὶ Ἀργους καὶ Φλίου, εἶναι πολὺ πιθανὸν τὸ κείμενο ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἄντλησε τὰ στοιχεῖα τοῦ ὁ συντάκτης ἢ μεταφραστῆς τοῦ παρισινοῦ Τακτικοῦ νὰ ἦταν συντεταγμένο στὴν ὀνομαστική. Ἡ παρατήρηση αὐτὴ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ σκεφθοῦμε ὅτι τὸ κείμενο αὐτὸ δὲν ἦταν ἐκκλησιαστικὸς κατάλογος¹²³, ὅπου τὰ ὀνόματα πόλεων γράφονται συνήθως σὲ γενικὴ πτώση (π.χ. *episcopus Anchiasmi*). Ἀπὸ τὴν παραπάνω ἐξέταση τῶν ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ἀλλὰ καὶ τῆς μητροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖες δείχνουν νὰ εἶναι καταγεγραμμένες κατὰ περιοχάς (νησιὰ ποὺ δὲν περιλαμβάνονται στὴν ἐπαρχία Κυκλάδων, Εὐβοία, Φωκίδα καὶ Βοιωτία), φαίνεται ὅτι μπορούμε νὰ προσδιορίσουμε τὸν γεωγραφικὸ χαρακτήρα¹²⁴ τοῦ πρωτότυπου κειμένου καὶ νὰ ἀποκλείσουμε τὸν ἐκκλησιαστικὸ χαρακτήρα του.

Τὸ πρωτότυπο λατινικὸ κείμενο, στὸ ὁποῖο στηρίχθηκε ὁ συντάκτης γιὰ νὰ καταγράψει τίς νέες μητροπόλεις καὶ ἐπισκοπές τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ Ἰλλυρικοῦ, ἦταν γραμμένο σὲ μιξοστρόγγυλη λατινικὴ γραφὴ, ἐνῶ φαίνεται ὅτι περιεῖχε καὶ ἑλληνικοὺς χαρακτήρες. Βρισκόμαστε σὲ μιὰ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία γίνεται τὸ ἀργὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα στὸν μεσαῖωνα, γεγονὸς ποὺ ἀποτυπώνεται καθαρὰ στὴν χρῆση τῆς γλώσσας, καθὼς τὰ λατινικὰ μεταγράφονται ἀδέξια στὰ ἑλληνικά. Τὸ παρισινὸ Τακτικὸ ἀντανάκλᾳ τὴν μετάβαση αὐτὴ καὶ

123. Ὅπως ἔχουν ὑποθέσει οἱ BEES (*Beiträge zur kirchlichen Geographie*, 238-278) καὶ GELZER (*Die kirchliche Geographie*, 419-436).

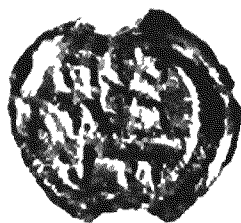
124. Βλ. DUCHESNE, *Les anciens évêchés de la Grèce*, 375-385.

ἀποτυπώνει τὴν κατάστασι τῆς αὐτοκρατορίας στὰ χρόνια τῶν Ἰσαύρων «εἰκονοκλαστῶν» αὐτοκρατόρων, οἱ ὅποιοι μὲ τὴν «εἰκονομαχικὴ» πολιτικὴν τοὺς ἔδωσαν νέες διαστάσεις στὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως.

ΠΙΝΑΚΕΣ

αςτηρβαλιδτ-βερβαττιντιν
 νιρδτ-ινρεδ-δοσιο-κομδ-ιντιν
 ης,ινδινυαυλτινιρνεμκοαυει
 διμυρ-α-αυαυιηκοαυιρρεαυα
 πδνρητηνυρ-φεηε-δνιηρη

1. Όμιλίες του Μαξίμου, αρχιεπισκόπου Τορινού, από κώδικα της Ἀμβροσιανῆς Βιβλιοθήκης (7ος αἰώνας), Thompson, *Εγχειρίδιον παλαιογραφίας*, 346.

2. Μολυβδόβουλλο με το ὄνομα Ἀρταζίου (β' μισο δού αιώνα) (Zacos-Veglery, *Seals*, ἀρ. 287).

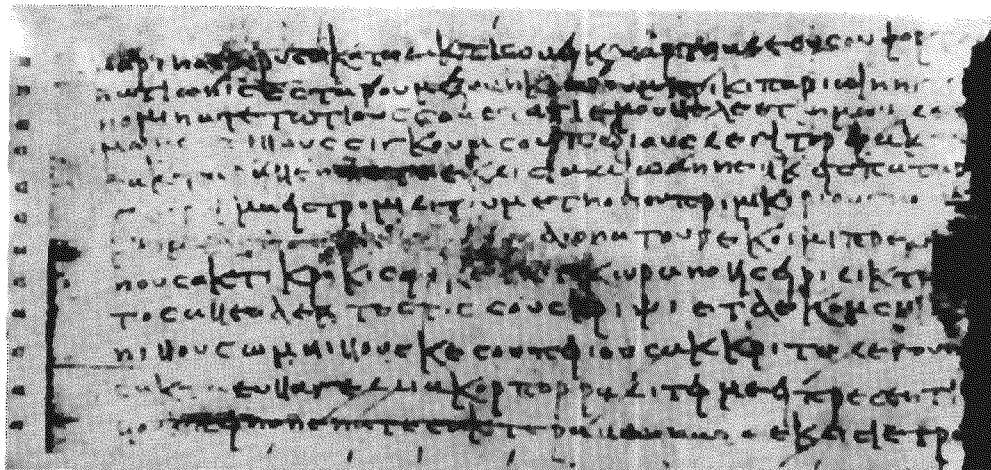
3. Μολυβδόβουλλο με τὴν ἐπιγραφὴ Ἀθηνογένους καὶ ὄχι Οὐθινογένους (6/7 αἰώνας), Schlumberger, *Sigillographie*, 73 καὶ Speck, *Byzantinische Bleisiegel*, ἀρ. 160.

4. Μολυβδόβουλλο με τὸ ὄνομα GEOPGIO (β' μισό 6ου αἰώνα), Zacos-Veglery, *Seals*, ἄρ. 331.

5. Μολυβδόβουλλο με τὸ ὄνομα Γεωργίου (β' μισό 6ου αἰώνα), Zacos-Veglery, *Seals*, ἄρ. 332.

6. Ὑπογραφή σέ ἔγγραφο δωρεᾶς πρὸς τὴν ἐκκλῆσία τῆς Ραβέννας (περ. 600). *La paléographie grecque et byzantine*, Παρίσι 1977, 528.

